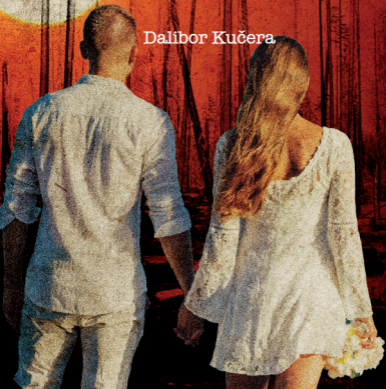

Když apokalypsa začala

POTÉ

Dalibor Kučera

POTÉ

Když apokalypsa začala

Dalibor Kučera

PROLOG

Odhodlaně třímal v rukou krumpáč, jedinou zbraň, kterou měl k dispozici. Myšlenky se mu neustále vracely zpět, do událostí, které právě prožili. Zdály se jako sen, zlá noční můra, ze které se každou chvílí probudí.

Jenže to sen nebyl. Tmavé skvrny na jeho bundě a zaneřádně ostří krumpáče o tom podávaly nezvratný důkaz. Musel to udělat. Musel. Přesvědčoval o tom sám sebe, pořád dokola. Musel je chránit. Svou sestru i její kamarádku, ty jediné, které mu zbyly. Neměl přece jinou možnost.

Cesta po silnici se stáčela v mírném oblouku. Foukal nepříjemný, ostrý vítr, do tváře jej bodaly jehličky drobných kapek mrholení. Na to, že začínal červen, se nepříjemně ochladilo. Teplota musela spadnout o dobrých deset stupňů. Nejméně.

„Je mi zima,“ zakňourala jeho sestra. Přehodil si krumpáč do pravé ruky a ohlédl se. Držely se křečovitě za ruce a byly pouhé dva kroky za ním. Michaela měla čepici naraženou hluboko do čela, z nosní dírky jí visel slzavý holub.

„Utři si nos,“ poručil jí stroze, jako by zrovna tohle byla ta nejdůležitější věc na světě, kterou musí právě teď bez prodlení vyřešit. Levačkou jí podával kapesník.

„Jak ještě daleko?“ zanaříkala.

„Tak daleko, jak bude třeba,“ odpověděl stroze. Snažil se nedat najevo, že sám je v koncích.

Z vesnice utekli, ale co bude dál? Už dobrých pět hodin neměli žádných zpráv ze světa. I ty poslední byly zmatené, než síť definitivně klekla a televize přestala vysílat. Jeho plán byl pouhou improvizací, to si musel chtě nechtě přiznat. *Je mi patnáct, pomyslel si v duchu. To musím řešit zrovna já? Zachraňovat svou sestru a její potřeštěnou kamarádku? Co když tam, kam míříme, bude to samé?*

Náhle se zastavil. Přiložil si prst k ústům. Tam vpředu, kde se silnice ztrácela v mlžném oparu, mezi vzrostlými topoly, zaslechl zvuky. Charakteristické zvuky, které už nikdy nechtěl slyšet.

Byli tam, blížili se k nim. Cesta po silnici se stala pastí. Jeho plán selhal.

BOD ZVRATU

Držela se madla tramvaje a rozespálýma očima mžourala kolem sebe. Tuhle noc strávila u rodičů, po tak dlouhé době. Sice se na návrat domů těšila, ale uklidnění jí nepřinášel. Padaly tam na ni všechny vzpomínky z minulosti jako těžká deka. Převalovala se v posteli celou noc a ráno měla pocit, že nezamhouřila oči snad ani na minutu. Sny se jí vyhýbají, a to jediné je snad dobře.

Tramvaj náhle prudce přibrzdila. Dav se pohnul vpřed v důsledku fyzikálního zákona setrvačnosti. Ucítla prudkou bolest mezi čtvrtým a pátým žebrem. Ohlédla se. Nějaký muž ji nešetrně udeřil loktem. Zapátrala v jeho obličejí. Nepřívětivě na ni zíral, jako by snad ona za všechno mohla. Raději odvrátila tvář.

„Jak to jede, ten čurák! To nás chce zmrzačit? Budu si na něho stěžovat, na hajzla,“ utrousil mezi zuby. Mohl mít tak padesát a vrhal nenávistné pohledy všude kolem sebe.

Neměla ráda konflikty.

„Dávej na sebe pozor, Karo,“ připomínala jí starostlivě matka, zrovna když snídala. *Dávej pozor...* k čemu je tahle rada dobrá ? Co se jí tak může stát v tramvaji?

Ještě pět zastávek a bude na místě. Několik lidí vystoupilo hned příští stanici. Do oken se opřelo prudké ranní slunce. Přimhouřila oči a lhostejně se zahleděla na protější výlohu. Byla zabeďněna několika prkny, jež zakrývala rozbitou skleněnou výplň. Matně si vzpomněla, co hlásili ve zprávách. Další z demonstrací, kterou Policie po dvou hodinách rozprášila. Přibývalo jich, a to ji zneklidňovalo. Všímalala si, že agresivity mezi lidmi bylo stále více a více a to v ní rozbujelo pocity strachu. Tak by toužila... po čem vlastně? Vždyť čas nelze vrátit zpět.

Tramvaj zaplavil příval nových cestujících. Dav ji zatlačil až k oknu. Do tváře jí funěla korpulentní žena s taškami. Dupla jí na nohu, až to zabořelo. Karolína stiskla rty k sobě a nevydala ani hlásku. Nikdy se nechtěla hádat, z konfliktů měla panickou hrůzu. Nezvládala je a vždycky tahala za kratší konec provazu. Proto raději ustupovala... bylo to dobře?

Čichem zavětrila výrazný, opojný parfém smísený s pachem potu. Ranní jízda tramvají začínala připomínat středověkou torturu.

Vždyť vlastně neměla ani přátele... samotářská dívka, jejíž jedinou výhodou bylo, že se jí zázračně poštěstilo získat dobře placenou práci v renomované nemocnici. To bylo terno. Většina jejích spolužaček z vysoké na tom byla podstatně hůř.

Nezapřádala hovory, nikomu se nesvěřovala. Bylo to tak lepší. Párkrát už zjistila, jak trpce chutná závist a nechtěla si tuhle nepříjemnou zkušenost zopakovat. Sama před sebou předstírala jakousi podivnou hru na schovávanou. *Před pikolou, za pikolou...* jestli to tak půjde dál, nikdo ji ani hledat nezačne. Chvílemi se přistihla při myšlence, jestli by si tohle opravdu nejvíce přála... když o ní nikdo nic neví. Neviditelná, nepoznaná dívka z krajiny stínů... Opravdu zrovna tohle od života očekává? Když leží sama v posteli v pronajatém jednopokojovém bytě a duši jí svírá dusivý přízrak samoty? Samoty, vystupující ze všech tmavých koutů spartánsky zařízené místnosti? Sama se v sobě nevyznala. Už několik let...

Na příští stanici se tramvaj konečně z větší části vyprázdnila. Jedna z posledních automobilek právě pozřela své zaměstnance. Spěchali širokou cestou vstříc rozlehlé přízemní budově, připomínající spíše jakési trudné, neužitečné skladiště. Ještě dvě stanice a bude vystupovat také.

S ulehčením vychutnávala konečně uvolněné prostory. Levou rukou si pročísala vlasy. Několik uvízlo mezi jejími prsty a ledabyle je upustila na podlahu. Sotva se tramvaj vyprázdnila, zahlédla několik známých tváří. Dvě sanitárky a několik sester mířících na ranní směnu. Lékaře tu nevidala, ti vesměs přijížděli svými vlastními auty.

Nenápadně zamávala své kolegyni, Radce. S ní měla strávit čas až do sedmi hodin ráno. Dvakrát za měsíc totiž vyfasovaly z jí neznámých důvodů čtyřiašedesátihodinové služby. Právě teď padly

zrovna na ně dvě. Radka jí odpověděla úsměvem a pokývnutím hlavy. Za chvíli budou u cíle...

V rychlosti se převlékla do nemocničního stejno kroje, přesně podle zdejších přísných předpisů. Ještě jednou si pro jistotu zkontrolovala, že má zapnuté opravdu všechny knoflíčky. Služby tu bývaly klidné... jako ostatně vždycky na tomhle specifickém oddělení. Někdejší LDN... tehdy bývalo všechno mnohem těžší. Sama to poznala za své praxe, dokud ještě studovala. LDN už skončily. Proměnily se v něco docela jiného. Nevěděla, zda je to dobře. Názory společnosti na tento projekt se diametrálně různily. Ona musela držet loajalitu, a tak se podobným diskusím vyhýbala jako čert kříži.

Dlouhověkost... vysněný cíl lidstva se začínal naplňovat. Za vším stálo hledání léku na Alzheimerovu nemoc, která ve stále větší míře ohrožovala současnou stárnoucí populaci. Po létech bádání a slepých uliček se zrodil vytoužený úspěch. Korporace největších farmaceutických firem, beze zbytku ovládající celosvětový trh, před čtyřmi lety ohlásila senzaci. *Metuzalémium*... prostředek, který nejenže dokázal napravit zdánlivě nezvratné poškození mozkových buněk, a navíc dokázal omladit i všechny ostatní v organismu. Naděje na dlouhověký, plnohodnotný život se proměnila v jistotu. Nejednalo se samozřejmě o elixír nesmrtelnosti, po kterém páslí středověcí

alchymisté, ale 120–130 let dožití se mělo stát normou. Nejbohatší lidé světa, kteří završili sedmdesát let, tento lék vyzkoušeli mezi prvními. Hned poté, co vědci provedli veškeré testy a vyloučili zásadní nepříznivé vedlejší účinky.

Museli strávit ve vegetativním stavu, podobnému jakési hibernaci, téměř dvacet měsíců. Pak teprve byli znovu probuzeni. Před televizní kamery předstoupili s výrazně mladší vizáží a plni nové energie a nových plánů. První z omlazených spolu s největšími nadnárodními firmami záhy vytvořili zvláštní fond, který měl sloužit k využití pro širší veřejnost. Jednotlivé země jej podpořily masivními dotacemi ze státních rozpočtů. Ve jménu hesla *stop nemocnému stáří*.

Politici vycítili zásadní téma, které jak doufali, jim přinese trvalou popularitu. Nemocnice přistavovaly další budovy právě pro tyto pacienty a současně vznikala řada nových pracovních míst ve zdravotnictví a službách, předtím utlumených následky postupující čtvrté průmyslové revoluce.

Zájem o prodloužení života byl obrovský. Vytvářely se pořadníky podle stáří a stavu pacientů. Lidé, kteří dosáhli vysokého věku, a jejich mysl se začínala kalit, byli přijímáni do těchto ústavů přednostně. Přibývalo jich, čím dál tím víc. Žádné zdroje však nejsou nevyčerpatelné, a tak se hledaly cesty, jak zajistit tuto péči i ostatním, na které se financí nedostávalo. Na mezinárodní úrovni bylo dohodnuto, že takto omlazeným lidem bude po sedm let odejmut důchod s tím, že se opětovně zapojí do pracovního procesu.

Zkušenostmi za dalším pokrokem lidstva, zdraví a mládí do každé rodiny, sdělovala všudypřítomná motivační hesla. *Zážitkové zájezdy ke svým narozeninám* začala v předstihu nabízet většina cestovních kancelář. Prioritou lidstva bylo minimalizování zdravotních rizik stárnoucí populace tak, aby se léčebny dlouhodobě nemocných staly pouhým historickým reliktem. Právě z těchto zdrojů měly plynout finance na rostoucí výplaty důchodů do budoucna. V rámci zvýšení už tak obrovského zájmu veřejnosti měli po dobu hibernace rodinní příslušníci dostávat pravidelně třetinu důchodů těchto pacientů. Nemuseli se o nic starat, nebyli ničím zatěžováni. Systém se zdál pro všechny výhodný. *Zdál...* jenže vždycky se musí najít někdo, kdo platí účty. Málokoho zajímalo, co nastane, až první omlazení lidé dospějí za dalších dvacet až třicet let ke svého limitu, na práh umírání. Vždyť se všechno zdálo tak daleko ...

Ne všichni přijímali převratné novinky s nadšením. Firmy byly motivovány vysokými daňovými odpočty, aby zpětně přivítaly do svých řad lidi, které musely po omlazení povinně vracet do pracovního procesu. Jenže takto zbývalo čím dál méně míst pro ty další, kteří dosud nezestárli. Opozice se začala formovat velice brzy. Ať už ze strany militantních náboženských skupin a sekt, které je označovaly za rouhání Stvořiteli, přes různé spolky, vysoké školy... Každý hájil tu svou jedinou pravou pravdu. Jediné, na čem se shodly, bylo zjištění, že společnou řeč nikdy nenajdou. Jako by nestačily stále

častější etnické a náboženské nepokoje, teď k němu přibyl i ten generační.

Rozsáhlé státní subvence způsobovaly stále větší zadlužení, které přispívalo k tomu, že svět se zmítal v krizi. Ta vypukla už před mnoha lety a přes nadějně ekonomické vzepětí, které bohužel záhy pominulo, následoval přes optimistické prognózy další propad. Počty pracovních míst se neustále snižovaly. Některé obory šly do útlumu, jiné úplně zanikly. Ačkoliv vysokoškolsky vzdělaných lidí v populaci rok od roku přibývalo, získat adekvátní pracovní místo se jevilo výhrou v loterii. I v nemocnicích to bylo znát. Po stavebním boomeru a jejich rozšíření se záhy zjistilo, že pro opatrování hibernovaných je zapotřebí mnohem méně pracovníků, než v někdejších LDN. Dvanáct tisíc... tolik hibernovaných se nacházelo jenom v téhle nemocnici. Na vše stačily čtyři sestry za celou směnu, a to se nijak nepředřely. Vše včetně dávkování léků bylo plně automatizováno, a tak spící pacienty vesměs jen kontrolovaly na monitorech. Osobní účast personálu se stávala výjimečnou.

„Jdeme na to,“ poznamenala Radka. Zkontrolovala na obrazovce příslušné formuláře a vytiskla je. Auto mezitím zastavilo kousek za bránou. Ochranka je zkontrolovala a propustila dál.

Před třemi měsíci zde měli pokus o sabotáž. Někdo nastražil v autě primáře bombu. Naštěstí nikoho nezranila, vznikly jen materiální škody. Od té doby však vedení na výrazně zpřísněných bezpečnostních předpisech puntičkářsky trvalo. Nikdo si netroufl je zanedbat. Nikdo nehodlal riskovat okamžitý vyhazov z práce.

„Já to vyřídím,“ nabídla se Karolína.

„Tak díkec, Karo,“ odvětila lhostejně kolegyně. „Tyhle ty příjmy nejsou zrovna můj šálek kávy. Podle mne je to stejně k ničemu. Nechtěla bych takhle skončit.“

Karolína na to mlčela. Neměla ráda hovory o smrti... hlavně od jisté chvíle. Tady na oddělení se neumíralo. Za dva roky, co zde pracovala, nezaznamenali ani jedině. Přesto nebylo zdejší prostředí nijak atraktivní. Na personál působilo hodně depresivně. Ona sama věděla, že smrt stejně jednoho dne přijde. I těm, kteří se před ní snažili ukrýt, oddálit její poslední návštěvu. Ani hibernace nebyla všelékem a nikdo nežije věčně. Jen netušila, kde leží ona mezní hranice.

Přišlo jí na mysl, co všechno ještě *nemá ráda*. Nebo vlastně... co ráda má? Je jí sedmadvacet... život má před sebou, neměla by se uzavírat do krunýře nudné prázdnoty.

Nakonec sebrala papíry a vyšla na chodbu.

Čekali na ni v přijímací kanceláři. Doktor se s nimi právě loučil a rukou pokynul směrem ke Karolíně.

Pozorně si je prohlížela. On, vysoký muž prošedivělých vlasů, s nezaujatým pohledem ocelově chladných očí, jehož věk odhadovala tak na pětasedesát. Ona, menší, pečlivě upravená korpulentní dáma, nejspíš jen o pár let mladší, to poněkud přehnala s červení své rtěnky. A nový pacient, vychrtlý kostnatý přízrak s poněkud zastřeným pohledem.

Vždycky takhle přicházeli. S dychtivými výrazy, v nichž se zračilo uvolnění, úleva, že se zbaví nepříjemného břemene. Dál už to nebyla jejich starost. Veškerou péči převzala nemocnice a oni jen využívali nabízených bonusů.

„Děkujeme, že se nám postaráte o tatínka. Máme ho nesmírně rádi,“ odvětil muž a tváří mu přeběhl lehký úšklebek, když se na zlomek sekundy zapomněl kontrolovat. A pak už jen kamenná, zdvořilostními gesty ověččená tvář. Určitě se nemůže dočkat, až se ocitne míle za hranicemi ústavu. Nikdo neměl rád náhled do bezútěšnosti uvadajícího stáří.

„Všechno v pořádku? Nemáte žádné další dotazy, které bych vám pomohla osvětlit?“ zeptala se přesně tak, jak jí kázala etická pravidla. Hraná zdvořilost zastírající skutečnost, že každý chtěl mít tenhle dialog co nejdříve z krku.

„S panem doktorem jsme všechno probrali,“ vstoupila do rozhovoru žena. Podali si ruce, chladný stisk studené leklé ryby a pak

spěšně odcházeli dlouhou chodbou k parkovišti. Starý muž, kterého bez mrknutí oka opustili, bezradně postával a rozhlížel se kolem sebe. Vzala ho za ruku a šetrně odváděla do předsálí, kde se nacházely koupelny. Cítila charakteristický zápach moči a zatuchliny, nepříjemného průvodce blížící se cesty do zásvětí. Teď se lidstvo rozhodlo tuto pouť oddálit a ukázat přírodě dlouhý nos.

Další postup byl pouhou rutinou. Svlékla muže a oblečení vyhodila do odpadní šachty, odkud poputuje přímo do spalovny. Pak mu navlékla ústavní hábit a mezitím si na klávesnici počítače vyhledala číslo jeho budoucí kóje. Zde stráví necelé dva roky... Kdo ví? Třeba i mnohem méně... Vědecký pokrok postupoval vpřed mílovými kroky a nejnovější informace naznačovaly, že se celý proces podaří uskálit. A také se blížila chvíle, kdy armáda spících bude vypuštěna do světa. S restartovaným, omlazeným mozkiem, zbavená nemocí čtvrtého věku. Zachvěla se, když na tohle pomyslela. Co tenhle krok provede se společností, už tak polarizovanou a zmítanou vzrůstající agresí? Nebyla to však její starost. Ona je placená za to, že se postará o jejich klidný spánek než...

Právě vstupovala do sektoru AB35, ukrytém v druhém podzemním podlaží. Vložila ukazováček na senzor otisku prstů a mohutné ocelové dveře se otevřely. Nechápala, proč je stavitelé navrhli tak robustní. Obávali se snad útoku zvenčí? Nemocnice skutečně připomínala pevnost. Vysoký zděný plot, všudypřítomné kamery, stálá ochranka v recepci. Jak si všimla, dokonce měli za

opaskem pistole. Kolikrát ji napadlo, zda se nejedná o pouhé repliky pro získání respektu před případnými záškodníky, anebo jsou skutečné. Nikdy se jich na to nezeptala. Nebyla dívkou, která sama začíná rozhovory.

Každý uchazeč o práci v nemocnici musel absolvovat náročný psychologický test. Kupodivu ho zvládla, možná proto, že tehdy byla tak trochu mimo. Nepřemýšlela nad odpověďmi, které zkusmo kroužkovala. Štěstí jí přálo.

Vstoupila do zšedělé haly. Procházela úzkou uličkou kolem řady pacientů. Leželi bez hnutí na automatizovaných polohovacích postelích. Takto byli chráněni před proleženinami, oné děsivé pohromy starých časů. Obklopeni průhlednými trubičkami, kterými proudily životodárné tekutiny.

Tlačila jej před sebou v pojízdném křesle. Starý muž zasmušilým pohledem sledoval nekonečné řady nehybných těl prodlévajících v bezesném spánku. Deset minut, než došla na konec řady. Pomohla mu vstát.

„Tady vás uložím,“ pronesla konejšivým hlasem, jak měla ve zvyku. Některým ještě zůstávaly zbytky rozumu a muselo se s nimi jednat jako s malými dětmi. Drtivá většina trpěla Alzheimerovou chorobou v pokročilém stádiu a nevnímala už vůbec nic.

Tenhle na tom byl líp. Dokonce dokázal vstát, což mnozí nezvládali. Pomohla mu položit se na lůžko. Vtom jí prudce sevřel zápěstí, až sebou škubla úlekem.

„Slečno... prosím... nechte mne zemřít,“ zašeptal.

„Všechno bude v pořádku. Prospíte se a až vás probudíme, budete se cítit mladší o desítky let,“ vyprostila se šetrně z jeho sevření.

„Ne... nechci... nechci už žít... už jsem měl dost dlouhý život... nechci... Snažně vás prosím...“

Zrak mu postupně pohasl a získal vzezření někoho, komu je všechno jedno. Toho, který už nezná ani své jméno.

„Teď vás napojím na přístroje,“ pokračovala rutinně. „Během chvíličky klidně usnete, budeme nad vámi bdít...“

Napíchl mu do paže umělou výživu a postupně připojovala další a další hadičky. Přívod sedativ do žíly. Ještě všechno pečlivě prošla na monitoru. Pak mu symbolicky zamávala a vracela se zpátky do kanceláře. Tohle byl poslední dnešní příjem. Noční služba bude klidná.

Právě svítalo. Ještě hodinu a půl a má padla. Vrábí se k rodičům a dodrží svůj slib, že u nich zůstane přes celý víkend.

Vypila s Radkou dva hrnky kávy. Většinu času poslouchala, jak kolegyně vypráví o své rodině, o dětech, o tom, jak teď byly nemocné. Důvěřovala jí, ale sama o sobě dokázala prohodit sotva pár slov. K čemu taky? Její život byl jedna veliká nuda. A tady se snaží o to, aby lidé žili co možná nejdéle. V jakém že to stavu? Copak

nestačí ani stovka let? Nedokázala si takový čas ani představit. Na to byla ještě příliš mladá.

Několik předpisových, rutinních pochůzek po odděleních. Kontrola, zda je vše tak, jak má být. Téměř ve všem spoléhaly na přístroje, které za ně odváděly veškeré penzum práce. Bez vyspělé techniky by byly v koncích. S počty zaměstnanců se šetřilo a jak jinak by zvládly dvanáct tisíc třicet dva pacientů? Každý den se tenhle počet zvyšoval.

Přezdívalo se jim Metuzalémové. Podle věku i léku, který jim proudil do žil.

Noční vždy trávily ve dvou. Nechápala proč, když všechno hlídají přístroje. Každou službu stejná rutina. Ale ona tu byla na to, aby předpisy pečlivě dodržovala, ne aby přemýšlela nad jejich smyslem. Alespoň si každá z nich na chvílku zdřímne. Může být ráda, vždyť má své stálé zaměstnání. To je přece úspěch, no ne? Přesto se myšlenek na smysl své práce nemohla zbavit. Ztráta času, copak nemá svých starostí dost?

Vtom zablikalo světélko. A vzápětí další a další. Ozval se ne zvlášť silný, ale přesto pronikavý, nepříjemný tón. Radka překvapením zvedla hlavu.

„To není možný,“ vydechla probraná z mikro spánku. „To fakt není možný.“

Jenže realita byla zjevná. Světýlka blikala zlověstnou rudou barvou a přibývalo jich. Připomínala jakýsi přízračný, neviditelný vánoční stromeček.

„Oni... umírají?“ vyhrkla překvapením Karolína. „Musíme... zavolat doktora... rychle... sakra... jak se to mohlo stát?“

„Jdeme tam,“ rozhodla se Radka. „Zjistit stav... kurva, do prdele,“ zanávala nezpůsobně.

Karolína ji nikdy neslyšela tahle slova používat.

„Zavolej doktora a hned přiběhni za mnou! Do prdele... jestli tohle neustojíme... všechny měsíční bonusy v hajzlu!“ vykřikla vztekle a rozběhla se do suterénu.

Na tohle Karolína ani nepomyslela. Snažila se vstřebat celou svou myslí událost, která přišla jako blesk z čistého nebe.

Zvláštní motivační systém, který nikdy pořádně nepochopila. Ke mzdě, která nebyla nijak zvlášť vysoká, přináležely dost významné bonusy. Měly být vyplaceny pouze tehdy, pokud za sledovaný měsíc nedojde na oddělení hibernovaných k žádnému úmrtí, byť nezaviněnému. Už když sem nastoupila, musela tohle pravidlo vzít za své.

Ve vši panice, kterou Karolína cítila každým pórem svého těla, se za svoji kolegyni trochu zastyděla. Proboha, vždyť jsou to lidé! Ne

jenom nějaká čísla na její výplatní listině! Takhle přece nemůže, nesmí přemýšlet! Zrovna ona tohle musí vědět nejlíp!

„Vzbuď doktora! A pak utíkej rychle za mnou, Karo. Jde nám o čas, proboha, nestůj, vzpamatuj se. Ještě s tím můžeme něco udělat!“

Radka ze sebe nesouvisle vykřikovala povely a vzápětí zmizela ve zšeřelé chodbě vedoucí do suterénu.

Karolína třesoucí se rukou zalarmovala pager. A nepřestala, dokud se na druhé straně neozval rozespálý hlas.

Prolétla chodbou rychlostí blesku. Schody brala po dvou. Snažila se nevnímat signály z monitoru, které jí před okamžikem zvěstovaly, že katastrofa se šíří dál do bloku C, E a F. V každém z nich leželo několik stovek pacientů. *Tohle nezvládneme, byť by nám přišli na pomoc zdravotníci z celého města*, blesklo jí hlavou.

Doktorův zprvu podrážděný hlas se změnil v nevěřící, když mu v rychlosti sdělovala, co se stalo. Bylo to poprvé, kdy ho někdo vyrušil v noční službě.

Přesvědčena, že jí musí být v patách, prudce rozrazila dveře do sektoru A.

A zmrazil ji zoufalý křik, který udeřil do uší jako ocelová pěst. Křik, který pronikal vědomím až do morku kosti. Směs zoufalství, nekonečné hrůzy a bolesti. A snad ještě horší byl obraz, který se jí

vzápětí naskytl. V rozlehlém sále, jen spoře osvětleném matnými stropními svítidly, se odehrávalo děsivé divadlo.

Většina lůžek byla prázdná. Přízračné, mrtvolně bledé postavy se potácely v jakémsi pitoreskním hloučku, připomínajícím děsivé přízraky z nočních můr snových obrazů Hieronyma Bosche. Vtom se mezi nimi krátce prodrala postava její kolegyně a kamarádky Radky. Držela se za pravou tvář a halenku jí třísnila řada skvrn. Byly tmavé a Karolíně došlo, že jsou od krve. Od Radčiny krve?

„Karo!“ vydral se jí z hrdla slabý výkřik. „Pomoc! Pomoz mi!“

Jeden ze starců upřel zrak na Karolínu. V očích, v nichž by bělmo zabralo celý prostor bulvy, kde zornicím nepatřilo už žádné místo, plálo šílenství. Trhanými pohyby se jí vydal v ústrety. Karolína vykřikla, v panice prchla na chodbu a opřela se o stěnu. Ze všech sil dál mačkala tlačítko pageru. Obestřely ji mrákoty.

V tu chvíli jí ještě nedošlo, že právě teď se úplně všechno podělalo.

KURZ

Martin otevřel oči a ještě v polospánku pohlédl na displej mobilu. Bylo 6:12. Ještě zbývá deset minut, příliš málo na to, aby se mohl pohroužit do milosrdného spánku. Vlastně si ho moc neužil ani v noci. Nejméně pětkrát byl vzhůru a nepočítal minuty, které ho přiváděly do úzkostné dřimoty beze snů. Snažil se přivést myšlenky k příjemnějším podnětům. Ne, že by neexistovaly, jen se jevily jeho životu tak vzdálené. Toužebné představy, jež na něj čekaly s nadřazeným úsměvem na vysokém skalisku, kam nevede žádná schůdná cesta.

Vybavil si tvář Kláry. Její štíhlou postavu. Působivý pohyb ruky, když si přičesávala vlasy. Vzdychl. Ranní vzrušení neodeznělo, naopak nabralo na intenzitě. Nádherné fantazie plné vášně a touhy. Kdyby si ho aspoň trochu všimla... Jenže je loser. Ze všech loserů ten nejhorší. Aspoň v téhle třídě...

Zaslechl matku, jak haraší vedle v kuchyni. Čas pokročil na 6:18. Minuty se krátily. Dnes odjíždí na čtrnáctidenní kurz. Na jednu

stranu pro něj bude úlevou, na druhou... Přemítal, co si počít s Klárou, jak upoutat její pozornost. Upoutat... copak pozornosti věnované jeho osobě nebylo už tak moc? Jenže ironií osudu zrovna od těch, o něž nestál.

Otevřely se dveře.

„Synáčku, už musíš vstávat,“ pronesla k němu.

Nesnášel, když k němu hovořila tímhle familiárním tónem. Všiml si, že jí přibýlo několik dalších vrásek. S blížící padesátkou se to konec konců dalo očekávat. Jenže její tvář byla poslední dobou stále strhanější. Jak by ne, když celé noci nespí... Pokusila se z něj stáhnout příkrývku. Křechovitě si ji chytil pod krkem. Nedokáže respektovat ani skutečnost, že už je skoro dospělý?

„Za pět minut. To snad stačí, mami. Jsem už dost velký na to, než abys mne takhle tahala z postele!“ rozkřikl se. Podívala se na něj takovým zvláštním pohledem a vycouvala ze dveří.

Horšila se. Jeho zlé tušení narůstalo několik týdnů a tím spíše vrcholil strach z dnešního odjezdu. Jenže co by tím změnil? Věděl, že je proti tomu bezmocný, stejně jako mnohokrát předtím.

S lítostí se pokusil odehnat myšlenky na Kláru. Viděl ji stále před sebou v upnutých džínách a krátkém tričku, jež odhalovalo břicho a pupík s čerstvým piercingem. Jenže proč by se zrovna ona zahazovala zrovna s ním? Vždyť ji obletuje celý houf atraktivních kluků. Shodil ze sebe pyžamo a vztekle jí mrštil do kouta. Oblékl si trenky a s ručníkem přehozeným přes ramena zamířil do koupelny.

Seděl u otlučeného kuchyňského stolu a zachmuřeně žmoulal suchý rohlík a zapíjel jej grankem. Batoh, který si nabalil už včera, seděl u dveří. Matka ho neustále pozorovala ostržím pohledem. Určitě ho bude doprovázet až na sraz u školy. Trpce si promítl snůšku hlášek a posměchu, které se svezou na jeho adresu. A jak jim asi bude čelit.

Matka si ho k sobě přivinula a políbila do vlasů.

„Jseš v tom už trapná,“ zasykl a pokoušel se ji od sebe odstrčit. Minulý měsíc oslavil šestnáctiny, není žádné malé děčko, aby ho tu mačkala jako citrón.

Ve spěchu se oblékl a spoléhal, že ho snad nebude následovat. Vždycky doufal marně.

Chvíle odjezdu se blížila. Položil batoh na hromadu k ostatním. Někteří studenti už nastupovali do autobusu. Vedoucí branného kurzu, šlachovitý sedmdesátník je s chladným, pohrdavým pohledem hodnotil.

Snažil se odpoutat od matky, která po něm v nestřeženém okamžiku znenadání chňapla a přitiskla si ho k hrudi. Všiml si, že právě v tento okamžik pohlédla jeho směrem i Klára.

Proboha, teď ne, teď se neďivej, prosil v duchu. *Až potom, až budeme někdy konečně sami.* Cítil, jak bezděky rudne. Za svými zády zaslechl smích, který určitě patřil jemu.

„A volej mi každý den,“ zašeptala mu do ucha.

„Vždyť víš, že to nejde. Seberou nám mobily, na celých čtrnáct dnů. Sama jsi podepisovala souhlas,“ odpověděl podrážděně.

„Aha. Tak mi piš každý den,“ trvala na svém. „Budu teď doma úplně sama... a víš, že mne teď o to více sledují.“

„Kdo tě sleduje?“ zbystril pozornost. *Zhoršuje se každým dnem,* uvědomoval si, *nemá cenu si nalhávat opak.*

„Však víš... ONI,“ zašeptala znovu a podezřívavě se rozhlédla kolem sebe. Podezřívavě? Spíš jako blázen, který nikdy neměl všech pět pohromadě.

„Oni,“ pokračovala v jakési samomluvě. „Slyšela jsem je v noci. Copak sis nevšiml? Máš moc pevné spaní a oni si dávají dobrý pozor, tolik se snaží zůstat nenápadní. Mají odposlouchávací zařízení, hned za stěnou. Nedávno ho tam montovali, když přijelo to auto, tmavomodrá dodávka, pamatuješ? Snaží se mne oblafnout, ale já je dávno prokoukla. Slyšeli všechno, co jsme si povídali u snídaně. Musela jsem si dávat dobrý pozor na pusu. Aby nás nedostali oba ... víš, synáčku?“

„Co by kdo z toho měl? Vzpamatuj se. Poslouchat kecy úplně bezvýznamných lidí o ničem. Bereš vůbec ty prášky?“

„Nic mi není. To jen *oni* nás chtějí zničit,“ dodala přesvědčivě. „Ale já to jim nedovolím. Dávej moc dobrý pozor, kolem sebe. Je možné, že za tebou taky někoho posílají. Třeba tam toho chlápka. Vůbec se mi nelíbí. Ve škole jsem ho nikdy neviděla.“

„To je vedoucí našeho kurzu. Je z externí firmy, takže ho znát ani nemůžeš. A přestaň už s těmi paranoidními představami. Dokážeš si představit, jak před ostatními vypadám?“ vyčítal jí.

„Martine, nezdržuj to. Čekáme už jen na tebe. Dojemný loučení s matinkou, úplně z vás slzím, půjčte mi někdo kapesníček,“ ozvalo se od autobusu.

Trhl sebou. „Už musím,“ pronesl a ve chvatu se vrhl ke dveřím. Opravdu, je už posledním pasažérem. Zase k sobě přitáhl nežádoucí pozornost. Na to má až zázračný talent.

„Vítám vás všechny na letním výcvikovém kurzu,“ pronesl Tomáš Hendrych. Hlas měl přes svůj věk zvučný. Jeho šlachová, vychrtlá postava budila respekt. Nakrátko ostříhané vlasy prokvétaly šedinami. Zde měli tu čest setkat se s ním poprvé, nepatřil do profesorského sboru, ale byl přidělen právě na tuto akci. Působil v armádě, dokud ho důchodový věk a snižování stavů nedonutilo změnit dres.

„Napište si poslední esemesky, protože ještě před večerí mi všichni odevzdáte mobilní telefony. Písemný souhlas vašich rodičů mám u sebe. Následujících čtrnáct dnů budeme pracovat na vaší fyzické kondici. Ta je, jak pozoruji, v žalostném stavu. Kolikpak z vás nosilo omluvenky na hodiny tělesné výchovy? Nejméně třetina, tipuju, tohle je obvyklý statistický průměr u teenagerů vašeho věku. Jenže doba flákání končí. Tenhle kurz je po reorganizaci školství vůbec prvním právě pro váš ročník. Věřím, že si jej budete parádně užívat. Tělesná výchova už nebude, jako doposud, chudou Popelkou. Vaše zlenivělá těla dostanou pořádně zabrat. Naučíte se spolupracovat, což je slovo, o kterém mnozí z vás vůbec netuší, co vlastně obnáší. Rozhodně půjde o něco dočista jiného, než sdílení lajků na vašich sociálních sítích. Každý den máte budíček v sedm hodin ráno. Následuje hygiena, snídaně a v osm vás chci vidět nastoupené k dennímu programu. Všechny, bez výjimky. Rozumíme si?“

Zaznamenal pár úšklebků a ignoroval je. „Tolerováni jsou pouze ti, kteří mají zjevný hendikep po fyzické stránce,“ pokračoval. „Těch je minimum a s námi zde pochopitelně nejsou. Tři z vás se z kurzu vykoupili uhrazením poplatku. To se mi nelíbí, ale bohužel takto byla nastavena pravidla. Doufám, že i tady dojde v brzké době k zpřísnění. Vy ostatní si uvědomte, že bez úspěšného absolvování tohoto kurzu nepostoupíte do dalšího ročníku.“

„Buzerace,“ ozval se šepot z pravého rohu místnosti. Nenápadně mrkl oním směrem, aby věděl, na koho se má zaměřit a kdo nejvíc potřebuje srazit hřebínek. Rebel však zůstal v anonymitě.

„Pokud někoho přistihnu při konzumaci alkoholu, čeká ho nemilosrdné vyloučení, odjezd domů a opakování ročníku. Bez výjimek, zdůrazňuji. Proto ještě před večeří provedu kontrolu vašich batohů.“

„To je proti našim osobnostním právům,“ vykřikl kdosi.

„Možná, ale na to já vám z vysoka kašlu. Podmínky výcvikového kurzu byly stanoveny jednoznačně a přes to nejede vlak, jasný? Nejste plnoletí a já mám plné kompetence jednat v souladu s předpisy. Nebo snad nevíte, co vaši rodiče podepisovali? Kontrolu zavazadel berte jako běžnou prohlídku před nástupem do letadla. Komu se to nelíbí, může se ihned se střední školou rozloučit. Do nejbližší vesnice máme čtyřicet kilometrů, spoje sem nejedí žádné, takže nespolehejte, že alkohol nakoupíte někde v okolí. Abyste vážili tak dalekou cestu, na to jste příliš líní, v tom mám naprostou jistotu. Co se týče zásob, vydrží nám rovných deset dnů. Zbytek doplníme později. Budete si vařit sami, což znamená, že profesori určí z vašich řad služby, které pro ten den budou uvolněny z výcviku. Samozřejmě, že se mezi sebou vystřídáte, neexistuje, aby se někdo celých čtrnáct dnů zašival v kuchyni.“

„To tady nejsou ani kuchařky? To jako vážně?“ ozval se ten samý student, který měl námitky už předtím.

„Vidíte je snad někde? Tenhle kurz slouží k prohloubení vaší bídné fyzické kondice, ke zdokonalování vaší osobnosti co se týče samostatnosti a vzájemné spolupráce. O tom jste byli, předpokládám, náležitě poučeni vašimi třídními,“ blýskl očima po obou profesorkách, sedících tiše jako pěny u vedlejšího stolku. Ta starší nesměle přikývla.

Starý instruktor pokračoval ve svém monologu. „Můžete si gratulovat, že takový kurz vůbec můžete absolvovat. Není to tak dlouho, co vláda uvažovala o zavedení povinné půlroční vojenské služby bez rozdílu pro chlapce i dívky. Bohužel, naši zkostnatělí poslanci tenhle podnětný návrh těsnou většinou hlasů shodili ze stolu... *zatím*. Oproti vojně je náš středoškolský kurz branné zdatnosti procházkou růžovým parkem. Takže aby bylo mezi námi jasno: nechci slyšet jediného slova remcání. Jinak se sbalíte a pojedete domů a celý ročník si pro velký úspěch zopakujete. Rozumíme si? Nesnažte se mne oblafnout, na takovýhle fórky jsem připravenej. S každým z vás si dokážu poradit. Neposlechnete a budete trpce litovat, že jste se něčeho takového opovážili. To je z mé strany zatím všechno a teď předávám slovo vaší třídní profesorce, která vám oznámí rozdělení do pokojů. Poté se už budeme věnovat naší avizované kontrole.“ Vítězoslavně se zazubil a ještě jednou prolétl pohledem celou třídu. Byl sám se sebou spokojený. Však on už těm spratkům ukáže, zač je toho loket. Jeho pravomoci byly téměř neomezené a hodlal si jich naplno užít.

„Nesplnili mu to jen proto, že na to vláda neměla prachy. Po tom, jak všechno valí do důchodců a těch zombických Metuzalémů,“ zašeptal rebelující hoch svému kamarádovi, který souhlasně pokýval hlavou. Nahlas však neřekl nic.

Julie seděla na posteli a znuděně klátila nohama. V těsné špeluňce nebylo k hnutí. Navíc si připadala zcela odříznuta od světa. Čtrnáct dní utrpení, které si mohla ušetřit, kdyby otec nebyl tvrdohlavý jako mezek.

S nevolí zkoumala své umělé nehty, které dostaly pořádně zabrat. Až se vrátí domů, musí jí máti zaplatit nové. Na módu si vždycky potrpěla a nesnesla, aby jí v tomhle směru ujížděl vlak. Zakládala si na tom, aby byla vždy a za všech okolností trendy.

„Nejraději bych nakopala prdel všem těm idiotům, co tuhle pakárnu vymysleli,“ vykřikla v náhlém pohnutí mysli.

„Zas to tady není tak zlý,“ namítla tmavovlasá dívka sedící po její levici. „Aspoň je tady sranda.“

„Hm, a jak dlouho nám ta sranda vydrží? Trčet tady dva týdny bez netu, bez mobilu, úplně odříznutí od světa, každý den šaškovat na nějakým podělaným buzerplance, tohle mohlo napadnout leda nějakýho vypatlanýho dědka, kterej slyšel o sociálních sítích jen z rychlíku a dodneška je přesvědčenej, že se do nich chytaj ryby.“

„Stejně jsem myslela, že ti tatík zalepí výjimku,“ opáčila její souseďka.

„To zrovna, jako bys ho neznala. Myslíš, že jsem to na něj nezkoušela? Vykoupit se z tohohle by pro něj znamenalo pakatel. Víš, co mi na to řekl? Pravidla jsou pravidla, holčičko, tak drž basu s ostatními. Neubude tě. Stejně vám ty Facebooky a Tweety leda tak vypálí díru do hlavy a v padesáti budete tak vyleptaný, že nebudete schopný dělat nic jinýho... Jako kdyby sám netrčel na netu každěj den. Jinak je skvělej, ale v tomhle mu vážně ujíždí vlak, Karlo.“

„No jo, stejně se máš. Aspoň vydělává balík. Koupí ti, na co si jen pomyslíš.“

„Copak ten tvůj ne? No, možná o málo menší balík. Pracuje taky v *Alizaru*.“

Karla nasupila obličej. „Pracuje? To se mi vysmíváš?“

„Proč bych to dělala? A co je s tebou? Od rána jsi takhle naježená. To máš krámy? Myslela jsem, že ti skončily před tejdnem, pokud sis je nevymýšlela kvůli těláku.“

„Co žvaníš? Sama to víš nejlíp. Ještě nedávno jsem věřila, že jsi kámoška – sketa jsi.“

„Já? Já a sketa? Dávej bacha na to, co ti lítá z huby. Takovejch kámošek jako ty můžu mít na každým prstě deset.“

„Protože tvůj fotřík má postavení. Každěj ti poleze akorát do prdele.“

Julie zlostně seskočila z postele a ostentativně odvrátila od Karly zrak.

„Mýho tátu před měsícem vyhodili,“ špitla Karla. „Musíš to přece vědět.“

„Cože?“ Julie se vyšvihla zpět na pelest. „Co to kecáš?“

„V *Alizaru* teďka přece těžce propouštěli. Jestli mi řekneš, že o tom nic nevíš, jsi navíc i pěkná lhářka.“

„Táta něco zmiňoval,“ těžce se rozvzpomínala. Někdy se o tom určitě s máti bavili, ale těmhle řečem nikdy nevěnovala pozornost. Nudily ji a proč se starat o něco, co se jí ale vůbec netýká?

„Tak vidíš,“ pronesla Karla triumfálně a vzápětí jí z očí vytryskly slzy.

„Jenže táta tomu tvému nešěfuje. Jak bych mohla vědět... proč jsi mi sakra nic neřekla?“

„Jistěže nešěfuje, ale rozhoduje o tom, které pozice se zruší. Víím, že velí komisi, která plánovala celou tuhle zasranou reorganizaci, jak tomu říkaj. Celej tátův tým šel do hajzlu. Sám to prolátnul až večer před mým odjezdem. A co by se spravilo, kdybych ti to řekla? Dopadlo by to úplně stejně. Tvůj táta ho přece znal, chodili spolu na vejšku, byl jeho spolužák, sakra, už od střední... a... a přece ho spláchl jako... jako... jako nepotřebný kus čehosi... odpad.“

„Kdybys mi to řekla, tak se přimluvíím. Táta mi o své práci skoro nic neříká.“

„Skoro nic. Protože tě to nezajímá. Tyhle věci ti byly vždycky u zadku, Julie, jen si to přiznej. A on by na tom nezměnil zhola nic. Určitě dostal za tenhle úkol pořádně zapláceno. Budete si užívat... někde na druhým konci světa... dovolenou... a ze mne... ze mne bude socka. Sakra, nechci, aby ze mne byla socka. Koukej, jak se lidi koukaj na ty, co se z nich stanou socky. Do hajzlu, teď to ještě každému vyžvaníš. Nikdo se se mnou nebude bavit.“

„Rozhodně tohle nemíním rozpatlávat před kdejakým blbečkem. Jestli chceš, ještě tátu poprosím, aby...“

„Na tvoje sliby ti seru,“ vybuchla Karla. „Tohle je už hotovo a nikdo v tom nic nezmění.“

„Pořád na tom budeš líp, než... než třeba tady ten dement Martin,“ pokoušela se jí Julie chabě uklidnit.

„Martin? To jsi mi teda fakt pomohla, Julie. Z toho má prdel každěj. Ten pomatenec si snad ještě hraje s plyšákama.“

„Hele zase tě nechává opisovat při matice, tak nešil. A jak jsi to myslela, s plyšákama?“

„Kluci mu trochu prošacovali batoh, měl ho tam schovanýho. Svýho oslizlýho méďu. No řekni, je to normální? Kdo ví, co všechno s ním dělá. Magor po matince. Pak se nediv, že nemá žádného kamaráda. A s holkou ho ještě nikdo neviděl. Julčo, nechci dopadnout jako on.“

„Nedopadneš, neboj. A tvůj táta něco splaší. Však už prošel pár firmama a vždycky se chytil.“

„Jenže je to pořád horší a horší. Příští rok mu bude padesát, takže o něj se solidní prací nikdo nezavadí. Copak nevíš, jak to vypadá na pracovním trhu? Tvůj táta se projevil v plné parádě. Normální sketa. Bylo mu úplně u prdele, koho vyhazuje. Hlavně, že se sám napakuje.“

Julie se nasupila. „Hele, tak aby bylo mezi náma jasno. Kdyby byl tvůj taťka tak dobřej, tak by tam stopro zůstal doteď. Proč asi myslíš, že ho vylili? Prostě tam byli lepší než on, ne? Používej trochu logiku!“

„Co kdákáš, Julčo, v čem to žiješ? Jsi úplně mimo. Díky tvému papíncovi se z tebe stala namistrovaná rozmazlená kráva, kterou lidi kolem tebe vůbec nezajímají.“

Karla vystřelila z postele, třískla dveřmi a už ji nebylo.

„Polib si, krávo,“ ucedila mezi zuby Julie. Cítila se do hloubi duše uražená. Vždycky se ke Karle chovala slušně a ona na ni takhle vyjede. Taková nespravedlnost, jen tak ji obvinít z něčeho, za co vůbec nemůže. A ještě i jejího otce! On má jistě taky nějaké chyby, taky z něj kolikrát rostla, ale aspoň se o ni s máti dokáže vždycky postarat. A kdo ví, jak to bylo s Karliným otcem. Nejspíš už opravdu na svou práci nestačil. To snad chtěla, aby ho ve firmě drželi ze soucitu?

Vzpomněla si, jak otec při jedné příležitosti prohlásil, že současný systém dlouho nevydrží. *Míra nezaměstnanosti roste k pětadvaceti procentům a bobtnající sociální dávky hrozí zhroucením státních rozpočtů, už tak po uši zadlužených. Je to jen nafouklá bublina, tvrdil, a až dojde k bodu zlomu, až už nebude možné skrýt pravdu za další kamufláž, potom se všechno rázem rozsype. A pak všichni svatí s námi.*

Jenže Julii bylo šestnáct a nemínala si zatěžovat hlavu nějakými hypotetickými ekonomickými katastrofami. A jim se přece dařilo pořád skvěle. Prostě dospělí jsou od přírody pesimisty. Je to proto, že stárnou a mládí jim definitivně upláchlo do nenávratna? *Já taková rozhodně nebudu, až jednou sama zestárnu*, předsevzala si.

To ještě netušila, že katastrofa mnohem děsivějších rozměrů již přešlapuje na zápraží a chystá se rozrazit dveře jediným mocným, smrtonosným kopnutím.

Martin seděl u potůčku a netečně sledoval vodu prýstící mezi kameny. Už mají za sebou více než týden vojenského drilu. Jinak se to ani nazvat nedá. Ranní rozcvičky, odpolední běhy lesem nebo několikahodinové výšlapy neschůdným, kopcovitým terénem, přes křoviny bodající je ostny do kůže, nekonečné terénní běhy a ručkování po provaze nad zurčící horskou říčkou. V ní se vyráchal, stejně jako pár dalších studentů, k veselí ostatních. Ostatní kluci teď nejspíše vylehávají na pokojích, případně se snaží jakkoliv zahrnat neskutečnou nudu, ale jemu se tam zůstat nechtělo. Vlastně, pokud by svou situaci zhodnotil opravdu objektivně, neměl proč tam zůstat. Do třídy prostě nezapadl, od začátku jej zařadili do škatulky podivínského samotáře. Situaci výrazně zhoršil fakt, že jeho matka je

duševně chorá, což se velice rychle rozkřiklo. Doufal, že se na střední škole bude cítit lépe, než na základce, ale nezlepšilo se vůbec nic.

Zavrtěl se a nohy natáhl dolů ze svahu. Svalová únava dává tělu zabrat. Dnes si sáhl snad na dno svých fyzických dispozic a nebyl sám. Jediným pozitivem bylo, že terčem nadávek se stal jejich instruktor. On sám je teď trochu v pozadí. Byl vděčný i za tuhle malou úlevu od všedních školních dnů. Mohlo to být ještě horší, vždyť ještě nedávno měl o sobě skálopevné přesvědčení, že bude ve všech disciplínách poslední, ale nebyl. Bojoval sám se sebou. Na rozdíl od mnoha jiných raději zatnul zuby a vymáčkl ze sebe úplně všechno. Čelit dalším rádobytípným poznámkám spolužáků se mu rozhodně nechtělo. Stačí pár dnů a celý tenhle blbinec skončí, vrátí se domů a za necelý měsíc konečně začnou vytoužené prázdniny. Opět nikam nepojede, ale to je jedno, hlavně že se na čas zbaví ponižující šikany.

Odpočíval pod vzrostlými keři, které ho zcela skryly pohledům náhodných poutníků. Vnímal ticho, které se rozprostíralo kolem něj. Ticho bez civilizace, jen se štěbetáním a zpěvem ptáků, šustotem hmyzu prolézajícího kolem a koncertem cvrčků. Přemítal, co se asi odehrává doma. Jaké to tam bude, až se vrátí. Zhorší se matčin stav? Bude prožívat to samé peklo, co před rokem a půl? Děsil se budoucnosti. Navíc ho deptalo, že matka nedokáže respektovat jeho věk. Až příliš pozdě zjistil, že mu nacpala do batohu medvídku, jeho nejoblíbenější hračku, když mu bylo sedm let. Jenže teď má šestnáct! Pocit trapnosti prohloubilo zjištění, že mu kluci prohrabali batoh,

zrovna když se sprchoval. Ponížení přede všemi bylo úděsné. Správně měl tenhle čin nahlásit profesorce, vždyť šlo o šikanu jako vyšitou, a ona by z toho jistě vyvodila důsledky. Vždyť disciplína je přece alfou a omegou výcvikového kurzu. Jenže takhle by ke všemu získal nálepkou bonzáka a všechno by se pro něj ještě zhoršilo. Po základce se tolik těšil na střední školu, věřil, že sem zapadne lépe, leč záhy poznal svůj omyl. Bylo tu pár týpků, kteří mu s rozkoší dokazovali svou převahu. A proti nim nesvedl zhola nic. Trápilo ho, že se ani nemá komu svěřit. Spolužáci ho buďto mlčky tolerovali, nebo si přisadili k posměškům. Párkrát se pokusil zapříst rozhovor s Klárou. Jenže ona se k němu tvářila naprosto nevšimavě. Za pár měsíců nepostoupil ani o píd'. Nejvyšší čas vzdát svou snahu, přesto v sobě pořád živil špetku naděje. Touha po lásce přehluší i vědomí vlastní podlomené sebedůvěry.

V dále zaslechl dívčí hlasy. Přikrčil se pod keříky a snažil se odehnat trudné myšlenky. Přicházely dvě, v jedné z nich poznal Kláru. Nespatřily ho. Pokračovaly v nezávazném štěbetání a sestoupily k říčce sotva dvacet metrů od něj. Rozbušilo se mu srdce. Přemítal, zda se má vyškrábat na cestu a pokusit se po sté navázat rozhovor. Místo toho se zaposlouchal. Rozeznal sotva každé desáté slovo. Hovořily tiše, jen občas některá z nich zvýšila hlas, nebo se zachichotala.

Vzápětí se k nim přidružily další hlasy. Po cestě zase někdo přicházel. Sebevědomé, hlasité výkřiky. Instinktivně se přikrčil. Tohle

byl Radek se svou partou. Ti mu tady ještě chyběli! Nestál o další ponížení, zvláště ne před tváří Kláry a její kamarádky.

Jenže bylo pozdě. Jeden z nich ho už zahlédl.

„Héj, kokotku, copak tam děláš?“ vykřikl Radek. „A kde máš méďu mazlíka?“

Martin se bleskurychle vztyčil a oprašoval si oděv.

„Hele, holky, jestlipak víte, že tu máte šmíráka?“ zamával Radek na holky.

Obě dívky zaostřily pohled k nim.

„No jasně, Martin. Schovával se před váma a při tom si mastil péro... úchylák! No fakt, nekecám. Sotva si ho stihl nacpat zpátky do gatí.“

Martinovi se zatmělo před očima. Pomluva, s níž zcela bezostyšně vyrukoval Radek, mu vyrazila dech. Takhle ho potupit před jeho tajnou láskou! To si přece nemůže nechat líbit!

„To není pravda,“ postavil se tváří v tvář Radkovi.

„Je to tak. Ještě si zapínal kalhoty,“ opakoval výsměšně Radek. Kluci kolem něj se začali smát.

„Ježíš, to je ale blbec,“ zaslechl Klářin hlas.

„Jasně, náš trapáckej panic. Stejně vadnej jako jeho matinka,“ pokračoval Radek.

Martin se přestal ovládat. Popadl ho takový vztek, že nedbaje na fyzickou převahu protivníka napřáhl pěst a chtěl ho udeřit do tváře. Jenže Radek bleskurychle uhnul a kolenem vši silou kopl Martina do

rozkroku. Ten se zkroutil a vzápětí ucítil tak tvrdý úder do brady, že se zapotácel a překotil přímo do koryta říčky. Zátýlkem narazil do ostrého balvanu, až se mu zajiskřilo před očima. Teď nesmí omdlít, teď ne, to by mu ještě ke všemu scházelo. Proud vody se mu přelil přes tvář. Začal se dusit. Jakoby z dálky k němu doléhaly nějaká hlasy. Nevnímal jejich slova, snažil se zachytit pevnou půdu pod nohama a udržet alespoň zlomky důstojnosti. Pomalu se zvedl na všech čtyřech. Sáhl si na obličej. Brýle mu musely spadnout z nosu, zatápal kolem sebe. Měl sotva dvě dioptrie, se zrakem na tom nebyl tak zle, ale tělo mu kromě ostré bolesti v hlavě ochromoval chladný proud. Konečně je nahmatal, ležely jen kousek od něj přímo na břehu říčky, takže je proud nestačil strhnout pryč. Levá postranice byla prasklá.

Dvě mocné ruce jej vyzvedly do vzduchu a postavily. Radek mu dýchal přímo do tváře.

„Už nikdy,“ soptil vztekem, „už nikdy se neopovažuj na mne zaútočit. Nebo ti tak zrasuju ksicht, že tě ani tvoje blbá matinka nepozná.“

Shodil ho na břeh.

„Hele, Radku, už ho nech. Kašli na něj, na blbečka,“ zaslechl znepokojený Klářin hlas. „Nestojí ti za to se s ním špinit. Stejně se vrátíme zpátky.“

Ještě vyslechl pár urážek a vzdalujících se hlasů v družném rozhovoru. Klára se po něm ani neohlédla. Klekl si na břeh a potupně

se rozbřečel. Tolik zatoužil po domově, ale k návratu zbýval ještě téměř týden.

Byl pohroužen v hlubokém, milosrdném spánku, když jej probudil tupý úder do hlavy. Někdo mu přehodil deku přes obličej. Instinktivně se ohnal, ale ten někdo mu bolestivě přisedl ruku. Snažil se co nejrychleji probrat z bezesné noci do tvrdé reality. Byť značně dezorientován, pochopil, že útočníků je víc. Pokusil se vykřiknout, ale čísi dlaň mu neurvale sevřela ústa.

„Držte ho pořádně,“ zaslechl.

„Tak pojď, chcánku,“ zavelel další hlas, patřící jeho spolubydlícímu Markovi. „Jestli budeš rvát nebo žalovat, parádně na to doplatíš. Budeš litovat, že ses vůbec narodil.“

Ano, všechno to byli jeho spolunocležníci. Nikdy si s nimi nerozuměl, cítil, že jím hluboce pohrdají, aspoň ti tři, když Petrovi se jevil alespoň lhostejný. Nikdy by ho však nenapadlo, že se uchýlí k násilí uprostřed noci.

Pokoušel se vymanit z přesily, která se na něj sesypala, ucítil v ústech čísi prst a kousl. Někdo bolestí tlumeně vykřikl a vzápětí mu udělal tvrdý direkt přímo na nos. Horká vlhkost mu zalila ústa, hned věděl, že je to krev. Jeho krev. Bojoval houževnatě ze všech svých skrovných sil, vymanil ze sevření jednu nohu a kopl, ale netrefil cíl.

Další úder, tentokrát do čelisti, někdo jím prudce smýkl, až spadl z postele, div si přitom nevyrazil dech. Byli čtyři, ti útočníci, takže se k nim přidal i Petr. Pocítil další příval ponížení a zklamání. Nikdy nikoho z nich neprovokoval, ničím špatným se proti nim neprovinil a tohle je výsledek?

„Drž hubu, slyšíš?“ sykl na něj Radek a nacpal mu do úst páchnoucí hadr. Přes něj ze sebe dokázal Martin vydat jen jakési zamumlání. Otevřely se dveře, prudce s ním smýkli a bosými chodidly ucítil studené dlaždice. Někam ho vlekli chodbou. Pak přišel první schod. Proti přesile čtyř zdatných útočnicků neměl šanci. Už pochopil, kam ho vlečou. Co nejdál od ostatních nocležníků, do suterénu, do sprch.

„Hele, kluci, nestačila by mu tahle lekce?“ ozval se Petr.

„To ani náhodou. Ten sráč musí poznat, kdo je tady pánem. Dokud se přede mnou nebude plazit na kolenou, dokud nebude prosit za odpuštění, nikam se nehnu. A nezapomeň, že se navážel do Kláry. Ta drzost od takové nuly. Co říkáš, chcánku?“

„Bude z toho průser. Jestli nás zmerčí ten zelenej mozek, tak to tady můžeme rovnou zabalit,“ pokoušel se oponovat Petr.

„Jestli seš podělanej strachy, tak vysmahni!“ okřikl svého kumpána. Pak se obrátil s rozkoší k Martinovi. „Slyšíš, posránku? Můj fotřík je hlavním sponzorem školy. Co se asi tak stane, kdyby tě napadlo nás bonznout? Kdo myslíš, že vyletí? Já? To ani náhodou. Ale ty zažiješ peklo. Zbavíme se tě jednou provždy. Už nám nebudeš

zasmrádat vzduch. Ještě si tě pěkně pojistíme. Měl bys mi poděkovat. Za takový bumbání se platí těžký prachy. A já, dobrák, ti ho věnuju úplně zadara.“

Radek mu strhl deku z hlavy a zkroutil ruku. Martin bolestí zaúpěl.

„Zítřka řekneš, že jsi spadl v koupelně. Takovému kryptovi to každěj uvěří. Magorovi, co si hraje s plyšákama. Takovýho, co má debilní matku, která si jen užívá ze sociálních dávek. Kterou stejně jako další verbež živí můj taťka z daní. A na Kláru se už ani nepodíváš. Rozumíš dobře? To já si s ní zašoustám, nikdo jinej. Je příliš dobrá pro nýmanda, jako seš ty. A jestli budeš moc hodnej, můžeš poslouchat, jak ji šukám a honit si při tom péro. Rozumíš?“

Povalili ho na záda. Pokoušel se osvobodit, ale marně. Jen tím popudil útočníky k větší agresivitě.

„Tak dělej, otevři mu rypák,“ zaslechl Vlášu, Radkova věčného nohsleda. Někdo mu násilím otevřel ústa. Ucítil tvrdé hrdlo lahve.

„Tak bumbej, hajzlíku, bumbej. Máš to zadara, úžasnej bonus. Takoví jsme my borci. Tví nejlepší kámoši,“ pronesl dychtivě Radek.

Do úst mu začala proudit ostrá kapalina. Prskal, kašlal, ale neúprosně sevřené paže mu nedávaly nejmenší šanci. Během chvilky rezignoval.

Musel to být aspoň litr, ne-li víc. Pokoušel se potlačit potupný pláč, ale jeho vzlyky trýznitele ještě více rozdychtili. Konečně byla láhev prázdná.

Inkasoval další tvrdý úder do tváře. Ústa nepříjemně páčila, snažil se vyplivnout krev. Chtěl něco říci, ale dokázal ze sebe vytlačit jen jakési zakňourání. Točila se mu hlava. Opřel se dlaněmi o mrazivé kachličky a pokoušel se vzepřít na všechny čtyři.

Ostrý kopanec do žeber způsobil, že se znovu převalil na záda. Do obličeje mu stříklo něco teplého, páchnoucího. Zoufale si odplivl a pevně sevřel rozbolavělá ústa. Oni na něj ke všemu ještě močí!

Se zúpěním se skulil do klubíčka a snažil si chránit hlavu před dalšími údery.

„Tady si pěkně v klídku popřemýšlej,“ poručil mu Radek se zadostiučiněním v hlase. „Budeš na to mít celou noc. Před budíčkem ti přijdeme otevřít. A víš, co máš zpívat, kdyby se tě někdo na něco ptal. Na náš přátelskej pokec? Rozumíš? Odpověz!“

Přišlápl mu krk těžkou botou.

„Rozuměl jsi? Chci slyšet odpověď?“

Martin nešťastně pokýval hlavou.

„Rozumím, pane! Tohle chci slyšet. Nebo seš tak debilní, že ti to mám opakovat do zblbnutí? Poslouchám...“

„Ano... pane,“ vykoktal ze sebe Martin.

„Tak se mi to líbí, chcánku. Nashle ráno. Hezké sny... hned zejtra tě čeká rychlá cesta domů. Když budeš hodně pokornej, možná tě nechají opakovat ročník.“

„Radku... nepřehnali jsme to? Co když všechno praskne a... ten zelenej magor nás vylije?“

„To ses posral, Petře? Ten mariňáckej píčus nás nemá jak sejmout. Akorát hlídá výcvik, nic jinýho. Za chování odpovídají ty dvě dosraný krávy kantorky a ani ve snu je nenapadne, že by šly proti mně. Když zavelím, budou zobat můmu tátovi z rukou. Budeme v pohodě. A od toho debila konečně budeme mít definitivní pokoj. Magoři jako on by správně vůbec neměli právo žít.“

„No jo, ale kdo nás pak bude bavit?“

„Je tu snad málo idiotů? Vyhlídnem si nějakýho dalšího.“

Hlasy se vzdalovaly. Zaslechl rachocení klíčů v zámku, vzápětí se zavřely ještě jedny dveře, další zamykání a posléze vše utichlo. Martin si dřepł do kouta a s odporem přičichł k pomočenému pyžamu. Uvědomil si své bezvýchodné postavení a žalem a ponížením se rozplakal. Točila se mu hlava, roztrásla ho zima. Měl před sebou celou dlouhou, nekonečnou noc.

Další úporná křeč jí projela útroby. Ve střevech to temně zaškručelo jako v jícnu sopky před výronem lávy. Julie křečovitě sevřela prkénko. Seděla zde tuhle noc potřetí. Uvědomovala si dlouhou cestu po chodbě a fakt, že na další takový pochod si už netroufne. Mohlo by to skončit hodně potupným způsobem. Nestála o nevítané svědky.

Nikdy netrpěla náchylností k nevolnostem. Neznala trému ani před zkouškami, vždycky se výborně učila a sebevědomí měla úměrné své inteligenci. Pokládala se za velice schopnou, s hrdostí a neúprosnou pravidelností sbírala vyznamenání na každém vysvědčení. Pravda, byly tu ještě ty ženské záležitosti, ale i ty se daly přežít. Zato tenhle průplach střev byl mnohem horší. Na pokoji nic neřekla, jen se tiše vytratila chodbou. Její spolubydlící už spaly a nepotřebovala, aby ji zahlédly v tak nedůstojném stavu. Pokud se jí do rána neuleví, což se dá očekávat, zajde za profesorkou a požádá ji o nějaký lék a uvolnění z výcviku. Alespoň se ulije z téhle pakárny. A všechno bude vyřízeno pěkně diskrétně, beze svědků, nikdo nepozná, že se málem podělala přímo na pokoji.

Raději by se cítila zdravá. Křeče následovaly v rychlém sledu a domnívala se, že ze sebe už víc nedostane. Jen tak mimochodem zaslechla čísi hlasy a duté rány. Rozruch se neodehrával v sekci dívek, což ji uklidnilo. A co provádějí po nocích kluci jí bylo šumafuk. Stejně je pokládala všechny za blbečky, nehodné její pozornosti.

Otřela si dlaní čelo orosené potem. Sklonila hlavu až ke kolenům a se zařatými zuby očekávala další záchvaty křeče. Nemusela čekat dlouho. Z dálky k ní doléhalo sténání či naříkání, ale téměř je nevnímala.

Musí tady nějak přečkat do rána. Pak se jí určitě uleví, musí to být lepší, přesvědčovala sama sebe. Neměla však nejmenšího tušení, jaký přelom pro ni právě nastává.

IZOLACE

Hladina se nad ní zavřela. Uši i ústa jí zaplavila voda, zvuky transformovaly do podivně zkreslených tónů, buch, buch, buch, jí v hlavě bušilo přízračné kladivo. Ještě pořád měla otevřené oči, hladina nad ní se vlnila a odrážela paprsky žhnoucího slunečního kotouče. Něco temného se mihlo vedle ní. Do plic jí vnikalo stále více vody, dusila se, pokusila se ji vykašlat, ale bylo to ještě horší. Měla pocit, že jí zaplavuje celé tělo, že už není jediné molekuly vzduchu, která by ji udržela při životě. Dusila se, srdce jí svíral ledový strach ze smrti. Zoufale mávala rukama i nohama, ale hladina se vzdálila ještě víc. Padala ke dnu... A myslí jí projela myšlenka ostrá jako břitva. Že ke slunci se nikdy nedostane...

Prudce trhla hlavou. Zlý sen se rozplynul. Ležela na oslnivě bílém lůžku a nad ní se skláněla čísi starostlivá tvář. Poznala doktora

Hladkého, který měl dnes službu. Vzepřela se lokty a pokoušela se posadit. Jemně ji přitlačil zpátky na postel.

„Jen klid. Na tohle máte ještě spoustu času,“ pronesl téměř šeptem.

„Co... co se stalo?“ vykoktala ze sebe. Místnost poznávala, nacházela se na ošetřovně.

„To byste mi měla říci vy. Domníval jsem se, že coby zdravotní sestra projevíte více odolnosti. Místo toho mi tu omdlíte jako špalek.“

„Co se stalo? Kde je Radka?“ Paměť se jí rychle vracela.

Lékař zvažněl. „Zrovna teď na chirurgii, na operačním sále. Ti ležáci ji pěkně zřídili. Ukousli jí dva články malíčku, je pokousaná a poškrábaná po celém těle. K tomu pohmožděné oko. Doufám, že ji dají rychle do pořádku. Měly jste mne okamžitě kontaktovat a ne tam běžet jako vyplašené slepice. Tohle je mimořádná situace, chápete?“

„Já... hnedka jsem vám volala. Radka běžela na oddělení zjistit stav... ach, to je hrozné. Mohu ji navštívit?“

„Až později,“ pronesl lékař poněkud smířlivěji. „Telefonoval jsem hned řediteli. Zalarmoval příslušné instituce. Už jsou na cestě k nám. Mimo chodem, oddělení Metuzalémů je momentálně zabarikádované, nikdo tam nesmí, je to příliš nebezpečné. Musíme si vystačit s kamerovým monitoringem. Jenže tohle už také nebude naše záležitost.“

Posadila se. Nabídl jí kelímek nemocniční kávy z automatu. Nebyla to zrovna nejvybranější lahůdka, ale daný účel splnila.

„Takže jste už při smyslech? Můžete mi tedy v klidu vyložit, proč jste tam lezly zrovna ve chvíli, kdy spáče zachvátilo nekontrolované šílenství?“

„Monitory signalizovaly selhání všech životních funkcí,“ vzpamatovávala se Karolína a snažila se, aby její hlas nezněl tak vylekaně. „Dokonce i mozkové činnosti... prostě umírali... jeden za druhým, bylo to neuvěřitelné... prostě taková... řetězová reakce. Radka se tam rozběhla, aby se je pokusila oživit, aspoň někoho, zjistit, co se děje. Já volala vám a pak jsem utíkala za ní.“

„Skvělý. Musel jsem povolát ochranku. Ti chlapi byli podělaní strachy, ale nakonec se tam vrhli a vytáhli ji z průseru. Utržili spoustu kousanců, našťestí nic vážného. Vás jsem odnesl v náručí.“

„Děkuji,“ špitla.

„Měla jste veliké štěstí. Nestihli se na vás vrhnout. Bylo to o fous. Sotva jsme stačili zavřít dveře. Pořádně jsme je zapečetili, aby se nám tohle nadělení nerozeběhlo po celé nemocnici. Tenhle blázinec vypukl ve všech sekcích. Kdybych nepřišel včas, byly byste nejspíš obě dvě mrtvé. Už vám dochází důsledky vašeho zbrklého počínání?“

Karolína na něj hleděla vytřeštěným zrakem. Nedokázala ze sebe vypravit jediné slůvko. Ani k tomu nedostala příležitost.

Chodbou se rozlehly zvučné kroky. Do pokoje vešli dva muži. Jeden z nich vytáhl legitimaci.

„*Garpaena*. Světová společnost pro epidemiologii a řešení krizových situací,“ pronesl úsečně.

Legitimace okamžitě zmizela v kapse mužova saka. Jak si stačil všimnout, nebylo na ní žádné jméno, jen číslo a fotografie. Svým příjmením se muži nepředstavili.

„S okamžitou platností přebíráme řízení nemocnice. Váš ředitel je samozřejmě se vším srozuměn. Odevzdejte mi prosím vaše mobilní telefony. Bez mého svolení nesmíte až do odvolání opustit oddělení, ani budovu.“

„Ráno mi končí služba,“ pronesl lékař úsečně. „Pokud to tady přebíráte, máte zcela jistě s sebou dostatek profesionálů, kteří situaci zvládnou. Je zbytečné, abych tady někomu dělal křoví.“

„Nemíním tady ztrácet čas planými debatami. Obdržel jsem jednoznačné pokyny, které bezpodmínečně a bez řečí respektujte. Opakuji, předejte mi prosím své mobilní telefony, tablety či jinou techniku, kterou máte ve vlastnictví a nadále se řiďte mými příkazy. Situace je vážnější, než se domníváte. Nemohu si dovolit zanedbat sebemenší riziko. To by bylo neomluvitelnou chybou, kterou nesmím dopustit. V tuto chvíli je naprosto nezbytné, abyste neopouštěli až do odvolání pracoviště.“

„Máme své rodiny,“ sevřel lékař rty. „Mají právo být informováni. Takže...“

„To učiníme za vás, jakmile mi sdělíte jejich telefonní kontakty,“ přerušil ho muž úsečně. „Nebo si je máme zjistit sami? To pro mne nepředstavuje žádný problém, ale vy si zbytečně zkomplikujete *vaši* situaci. Ředitel nemocnice je s našimi kroky zcela srozuměn a máme

jeho plnou podporu. Legislativně je vše ošetřeno do nejmenších detailů. Jistě chápete, že protivit se jeho autoritě by pro vaši další kariéru nebylo zrovna příznivé.“

„Co se týče služebního, prosím.“ Lékař mu štitivě dvěma prsty podával přístroj. „Ale soukromý mobil je mým osobním majetkem. Nemáte oprávnění omezovat mne ve svých právech.“

Hrdě mu ukázal druhý mobil, který ihned schoval do kapsy. Zatvářil se triumfálně.

Muž vystartoval. Než se lékař vzpamatoval ze šoku, vězel v pevných kleštích jeho paží. Bolestivým hmatem lékaře zcela paralyzoval.

Doktor Hladký zrudl vztekem. „Co si to dovoluujete? Tohle si v žádném případě nenechám líbit! Chcete snad naznačit, že mi nemůžete důvěřovat? Vynesli bychom na svět informace, které nechcete? Někdo něco posral, a proto jsme teď vašim rukojmím?“

Vyděšená Karolína roztřesenou rukou vylovila z kapsy svůj mobil.

„O rukojmích nemůže být řeči,“ pokračoval muž. „Radím vám dobře, je ve vašem vlastním zájmu spolupracovat. Nechtějte, abych byl nucen přikročit k radikálnějších metodám.“

„To má být výhrůžka? Tohle násilí nestačilo?“

„Zbytečně hrotíte situaci, doktore. Navíc mne zdržujete od důležitých úkolů. Na ostatních odděleních spolupracují ochotněji. Nakonec, lékařů není takový nedostatek. Jestli chcete zůstat i nadále

zaměstnancem zdejší nemocnice, nemáte v podstatě žádnou jinou volbu.“ Konečně jej pustil.

Karolína napřáhla ruku s mobilem. Lékař ji neochotně následoval. Muž s výrazem uspokojení uložil oba mobily do připravené igelitové tašky ke služebnímu pageru.

„Jak dlouho nás tu chcete držet?“ zeptal se lékař a jeho hlas zněl stěží potlačovaným hněvem.

„Jen na nezbytně nutnou dobu. Nic přesnějšího ode mne zatím nečekejte, mám ještě příliš málo relevantních informací. Záleží na mých nadřazených. Ti usoudí, kdy je situace dostatečně pod kontrolou. Teď vás požádám o záznam z kamer. Podle mých informací je máte instalovány přímo na pokojích kvůli průběžnému monitoringu pacientů. Také bych si rád promluvil s osobou, která byl prvním svědkem onoho incidentu.“

„To jsem byla já... a moje kolegyně,“ špitla nesměle Karolína.

„Dobře. Takže jedno po druhém. Nejprve mi ukažte kamerový záznam. Další věci vyřešíme potom. Podle pořadí priorit, chápete?“

Karolína přeběhla k monitoru. Stále zde běžel on-line záznam toho, co se odehrává dole na pokojích. Zírala na obrazovku jako na zjevení. Stovky, spíše tisíce starců a stařen v nemocničních hábitech se tísnilo u dveří, procházelo po místnostech bez zjevného smyslu. Vypadali, že jsou v jakémsi přízračném transu. Ústa se pohybovala, čelisti cvakaly, ale žádná slova z nich nevycházela. Jen děsivé chrčení a syčení z opotřebovaných hlasivek, z plic na pokraji kolapsu. Tlačili

se jeden na druhého, odstrkovali se a připomínali hroživou, jednolitou kompaktní masu. Karolíně vplula do vědomí vzpomínka na dávný příběh, na jednu z fantasy knih o Johnu Carterovi z Marsu. Připadalo jí, že se její děj právě teď zhmotnil v suterénu nemocnice. Obrovitá, kypící masa, hrozící výronem ven, do světa, kterému přináší děs a zkázu.

Otřásla se. „Dobrá, dobrá,“ mumlal muž, plně soustředěný na svou práci. „Tímhle dostanu záznam do požadovaného času? Je to tak?“

Karolína přikývla. Neodvažovala se ani promluvit, jakýsi iracionální strach, pramenící z dávných věků zrodu civilizace, jí zamknul ústa. Jako kdyby jediný šepot dokázal prolomit hráz stěn a zaplavit je přívalem těl, jež Charón odmítl vpustit na svou loďku.

„To vůbec nevypadá dobře, chápete, slečno Tremešná? Vidíte, do čeho jste tak lehkomyšlně vlezly?“ opáčil podrážděně lékař.

„Jak silné jsou ty dveře?“ zeptal se muž.

„Jsou zpevněné, stály docela hodně peněz. Tehdy se mi to jevilo zbytečným vyhazováním peněz, ale z dnešního pohledu... ani tak nezaručuji, že je nevylomí z pantů,“ dodal neochotně lékař.

„Dobře. Jejich stav a odolnost si osobně prověřím na místě. Postaráme se, aby se tak nestalo. Zatím mne omluvte. A nesnažte se o žádné nepředloženosti. Pro všechny případy vám zde zanechám naši ochranu.“

Luskl prsty a další dva muži v černých oblecích příběhli na povel.

Telefon na lékařově stole se rozezněl. Vrhel se po něm s dychtivostí dravce prahnoucího po kořisti. Karolína naslouchala jeho lakonickým odpovědím. Ano, ano, ne, ne.

Po chvilce zavěsil s pořádným třísknutím.

„Kdo to byl?“ zeptala se.

„Ředitel,“ odpověděl bez špetky nadšení.

Druhý muž na konci místnosti se úsečně zašklebil.

„Co chtěl?“ vyzvídala.

„Stručně řečeno, máme držet hubu a krok a poslouchat ve všem příkazy chytrolína z *Garpenny*. Toho, který na nás dělal ramena.“

„Jak dlouho?“

„Jste tupá? Až do odvolání, jak jste před chvílí slyšela na vlastní uši.“

Na chodbě bouchly dveře a šéf oné skupiny, jasně že šéf, kdo jiný to mohl být podle sebevědomého vystupování, se vracel.

„Zařízeno. Všichni z ranní směny budou odvoláni,“ odpověděl, aniž se ho lékař zeptal. „Dveře odolávají, pro jistotu jsme je ještě zaklínili. Teď od vás potřebuju prioritně záběry od onoho okamžiku, kdy incident vznikl.“

Incident, pomyslela si v duchu Karolína. Šlo nám o život a on tomu říká incident.“

Přistoupila k monitoru a třesoucími se prsty zabušila po klávesnici. Její podvědomí se bránilo znovu spatřit děsivou událost, která dostala její kolegyni na chirurgii a ona sama tomu unikla

o pověstný vlásek. Uvědomovala si, že je pořád ještě v šoku. Odhadla čas, kdy všechno začalo. Trefila se téměř na minutu. Oba muži jí dychtivě hleděli přes ramena.

Záběr na nehybné postavy ležící v přízračném šeru. *Takhle nějak musí vypadat předpeklí*, pomyslela si. Vzápětí začala na monitoru blikat červená světla. Signál o ztrátě všech životních funkcí.

„Co to znamená?“ zeptal se muž.

„Klinická smrt. Tedy jestli víte, co tenhle pojem znamená,“ neodpustil si lékař ironický tón. „Srdce vypověděla činnost, pacienti přestali dýchat... ztráta mozkové aktivity, na dobré dvě tři minuty... vidím tady první odezvu, jen omezenou mozkovou činnost... k bližšímu prozkoumání mi chybí potřebný objem dat.“

Pak se otevřely dveře a dovnitř vpadla Radka. Sehnula se nad jedním z nehybných těl. V rychlosti jej zběžně vyšetřila a zahájila oživovací práce. A pak... postavy za jejími zády se poznenáhlu zvedají. Opouštějí lůžka a blíží se k ní. Radka o tom nemá ani potuchy. Stařík, kterého oživila, sebou trhl a vzápětí jí sevřel krk svými pařáty. Vykřikla. A on kousl. Ano, kousl ji. Pustila ten záběr zpomaleně ještě jednou. Ti další se po ní vzápětí vrhli...

Karolína zavřela oči. Zaplavila ji čirá hrůza. Nikdy by se nenadála, že zrovna tady, na nejkliidnějším oddělení nemocnice, se odehraje něco tak příšerného. *Co se to tam proboha stalo?* vířilo jí hlavou. *Ne, tohle není předpeklí. To je chřtán samotného pekla.*

„Ještě jednou... vraťte ten záznam zpátky. Slyšíte? Chci ho vidět ještě jednou.“ Muž jí zatřásl ramenem.

„Já... nemohu,“ vzlykla Karolína a rozbřečela se.

„Ukažte,“ řekl netrpělivě lékař a vystřídal ji u monitoru. Pak se s mužem od *Garpény* tiše o něčem domlouval. Karolína se schoulila na křesle v rohu místnosti a pokoušela se uklidnit. Moc se jí to nedařilo. Připadalo jí, že vězí v nějakém horečnatém snu, z něhož se musí každým okamžikem probudit. Realita všedního dne byla roztrhána na kousičky a připadala jí vzdálenější, než konec století. *Co si tak o mne asi doktor pomyslí?* napadlo ji. *Hysterická, neschopná sestra, která se nehodí ani na vynášení mísy. Tak to je. Karo, vzpamatuj se.*

Snažila se přemoci myšlenky, které ji vracely do minulosti, ne tak vzdálené. Špatný den stimuloval neblahé vzpomínky paměti a vynášel na světlo vše zlé, co ji kdy v životě potkalo. Ne, nesmí si TOHLE připomínat. Jenže zlé myšlenky bývají silné, příliš silné. V hlavě k ní promlouval cizí, zlý, škodolibý hlas. Marně se ho pokoušela odehnat. Zaměřila pozornost na těžítka na stole. Skleněná koule s bělomodrým zkamenělým vírem uprostřed. Soustředila se na drobné detaily. Ano, tak ji to přece učili, tehdy, když... potom, co se to stalo...

Všechno bude v pořádku, poručila si a připadalo jí, že obelhává samu sebe. Ráno skončí služba, všechno bude jako dříve, Metuzalémové usnou a spolu s Radkou směnu dokončí. Vráti se domů, pozdraví se s rodiči, dá si

horkou sprchu a zaleze do postele. Pořádně se vyspí. Nevstane dřív, než k obědu.

Příjemné myšlenky vzápětí zmizely v dáli jako peříčka holubů rozfoukaná silným větrem. Pořád se nedokázala uklidnit, soustředit se tak, jak chtěla. Zaslechla útržky rozhovoru, ale slova jí splývala v nesrozumitelnou kakofonii souvětí, samohlásek a souhlásek. Míjela ji jako říční voda tříštící se o kámen. Unikal jí smysl slov, tiše se deroucí z úst obou mužů. Lékař zdá se potlačil svou prvotní averzi vůči vetřelcům z *Garpeny* a něco rozvázně vysvětloval. Potřebovala svůj prášek. Hrozně moc. Jenže kabelku teď neměla u sebe a v žádném případě nepotřebovala, aby ji při tom někdo přistihl.

Z myšlenek ji vytrhlo opětovné zadrnčení telefonu. Div nespadla úlekem z křesla.

„Sestro,“ napomenul ji příkře lékař, když přístroj vyzváněl už čtvrtý tón.

Karolína se vytrhla z přízračné otupělosti a zvedla sluchátko. „Haló,“ vyhrkla poněkud nepředpisově. „Oddělení hibernovaných.“

Vyslechla si v přízračné hypnóze slova, kterými se jí neznámá žena snažila šetrně sdělit šokující pravdu.

„Kdo to je, sestro?“ opakoval lékař, poněkud podrážděně.

„Z chirurgie,“ vydechla a ještě jí nedocházelo, co se právě dozvěděla. Mechanicky hlasem naprogramovaného androida zopakovala, co právě slyšela. „Radka zemřela.“

Lékař ji odstrčil od přístroje, chňapl po sluchátku a začal se vyptávat. Hlas, na druhém konci zjevně rozrušený, doléhal až k jejím uším. Karolína se cítila na pokraji sil. Ještě před chvílí si s Radkou nezávazně povídala... a teď už není. Jak je to možné? Vždyť měla jen několik kousanců a pohmožděnin, které nebyly ani na hospitalizaci... tohle přece nemůže být pravda. Na tohle se přece neumírá. Musela se stát obětí krutého žertu.

Muž přistoupil k lékaři a vytrhl mu sluchátko z dlaně. Ten po něm blýskl nenávidným pohledem. Krátké příměří mezi těmi dvěma bylo opět rozmetáno na padrtě.

„Tohle je skandál!“ volal lékař a rozčileně mával pažemi. „Předně platí pravidlo lékařské etiky. Vaše chování je naprosto nepřijatelné!“

„Jenže vy už tady nerozhodujete zhola o ničem,“ vmetl mu do tváře jeho protivník.

Doktor se právě vrátil z kuchyňky s dalším šálkem kávy připravené z vlastních zásob. Automat úmyslně ignoroval. Z okna bylo vidět do pravého křídla lomené budovy na osvětlené prostory bufetu o patro výše. Teď byl opuštěný, obsluha měla přijít až ráno, ale možná vůbec ne, nejspíše už dostala echo o nečekaném volnu. Jediné vysvobození od hladu a žízně představovaly automaty, jeden na nápoje, druhý na tyčinky a čokolády. Lékař se posadil ke stolku a tiše

zuřil. Ode dveří je hlídali dva muži zasmušilých, ostře řezaných tváří, působících dojmem, že jim není radno oponovat.

Karolína se opírala o stěnu a vzlykala. Stále nedokázala vstřebet strašlivou realitu, do níž se přelila jedna zdánlivě banální noční služba. Přes všechno nedokázala ze sebe vymáčknout jedinou slzu.

„No tak, seberte se, sestro. Jak jste si vůbec mohla zvolit profesi ve zdravotnictví? Vždyť ani trošku nezvládáte své emoce. To jste se ještě nesetkala se smrtí? Proboha! Vypadáte hrozně,“ odušil pohrdavě lékař. Náladu měl mizernou. Vypil už třetí šálek kávy a nadopovaný kofeinem přecházel místnost ráznými kroky z jednoho rohu do druhého. Naproti bylo velké okno s výstupem na terasu. Obloha se jasnila a nesla stopy blížícího se svítání.

Za chvíli jí měla končit směna. Jistota stereotypního plynutí jejich dnů teď byla rozmetána na padrť. Vůbec netušila, co bude dál. A popravě řečeno, její mozek neměl nejmenší špetku chuti bádát nad nejbližší budoucností.

Ostatní osoby se tiše vytratily z místnosti jako nezvaní duchové. Zůstala jen ona mlčenlivá stráž, která lékaři tolik lezla na nervy.

Nejspíš si bude svou špatnou náladu hojit na mne. Vzchop se, Karo. Stojíš tady, troška bez kouska hrdosti v těle. Jsi trapná. Nezájímává. Neviditelná. A když ano, když konečně upoutáš pozornost, všem lezeš na nervy. Vždyť se chováš jako všichni ti hibernovaní. Tváříš se, že tě nic kolem tebe nezajímá. Není divu, že nemáš ani žádnou kamarádku. A ta, s kterou ses cítila nejlíp... Představila si představit byt, do kterého mohla za

chvíli směřovat. Jenže její osud je teď v rukou jiných. Pokoušela se zachytit ustarané tváře rodičů, které se tolik rozjasní, až ji po dlouhé době spatří. Jenže představa, kterou se pokoušela silou mysli uchovat, se rozplývala jako jemná mlha nad ztichlým údolím. Před očima se jí zhmotňoval Radčín obličej. *Už nikdy...*

Ivo Jurman, evistelátor a nedostudovaný adept medicíny, si povzdechl. Dnešní noc byla mimořádně rušná. Nemohl se dočkat, až mu skončí směna. K jeho vzteku nebyl v suterénu vůbec signál. To ho na všem štválo nejvíce. Po třech měsících celibátu byl už nejvyšší čas zahájit nějaký nový vztah. Nepotřeboval, aby trval kdovíjak dlouho. V tomhle náročný rozhodně nebyl. Ale hlavně musel být vášnivý... tohle se mu vždycky líbilo. Pořádně vášnivá holka v posteli. Ne jako těch pár, jež poznal ještě za studia, které to ani neuměly pořádně rozjet. Vesměs mu stačila jediná noc ke zjištění, že opakování je ztrátou času. Nebylo nad to dát jim kopačky ještě zavčasu, než se věci zkomplikují. Na to, aby k sobě nějakou tu husičku zahrnl, natrvalo, se cítil ještě příliš mladý.

Opravdu, tahle noc nezačala šťastně. Začala úmrtím, které patologovi nahlásili před čtvrtou hodinou ranní. Obvykle sem vozili pacienty, hlavně ty starší, jejichž organismus už další zátěž nezvládl. Nyní se však jednalo o zdravotní sestru, poměrně mladou. Jeho

nadřazený ji zběžně vyšetřil, jen tak z profesní zvědavosti. A navíc měl opravdu špatnou náladu, kterou si vyléval právě na něm. Copak za to mohl? Vždyť tady za něj všechno oddřel. Ač jeho funkce nesla cizokrajný název, o němž lidé vesměs neměli tušení, byl vlastně pouhým helfrem, pomocníkem. Nejčastěji připravoval vzorky tkání k laboratornímu vyšetření. U těch, kteří zemřeli přímo v nemocnici, což bývalo výjimečně, chystal příslušné orgány k pitvě. Patolog byl všemi uznávaný, vždycky slízl veškerou smetánku. Jenže o něm se nikdo nikdy nezmínil. Když předčasně vypadl ze školy, která mu připravovala nevýslovná traumata, hledal marně tři roky místo, dokud nezakotvil tady. Zakopaný v podzemí. Štvalo ho to. Teď byl docela rád, že si patolog odskočil na oddělení, když mu předtím zadal řadu úkolů. Zatvrdne tady do rána, ale to mu nevádí.

Věděl, proč je patolog tak rozladěný. Konečně se naskytl zajímavý případ a přitom s ním nesmí nic dělat. Jak se dalo předpokládat, dostal jednoznačný příkaz, že mrtvola náleží soudnímu patologovi. I tak si dotyčnou předběžně prohlédli, než putovala do boxu. Patolog mlčel, neřekl k tomu jediné slovo. Ani on nejspíš netušil, co se jí vlastně stalo. Ivo usuzoval, že zřejmě půjde o nějaké fatální vnitřní zranění. Její tělo neslo stopy násilí. Chybějící kus malíčku na levé ruce, po těle spousta škrábanců, kousanců a hematom zdobící pravé oko. Rozpoznal zřetelný otisk čelistí. Lidských čelistí? Zřejmě ano. Stala se obětí útoku nějakého šilence? Přivezli ji přímo z nemocnice. Co se tam do prdele stalo? Psychiatrie zde přece není,

že by se některý z pacientů zničehonic zcvoknul? Nedivil by se. Lidi jsou čím dál větší magoři a každá maličkost je vykolejí. Nedávno málem dostal přes hubu v baru, a to se do toho borce vůbec nenavážel. Že prej očumoval jeho přítelkyni. Copak nemá sám dost příležitostí, než aby někomu lezl do zelí?

Muselo to být něco fatálního... třeba krvácení do mozku? Vypadala příliš mladá, než aby ji stihla mrtvice či infarkt ze šoku, byť jeden nikdy neví. Uložil ji do boxu, jak velela pravidla. Ty kousance mu však nešly z hlavy.

Jeho náladu nepozvedla informace, že až do odvolání nesmí opustit budovu. Volal mu přímo sám ředitel. Spojil se pak s jednou doktorkou, se kterou si také prožil svůj jepičí románěk. Naštěstí nezávazně, on se pro stal rovněž jen objektem sexuálního rozptýlení, takže nemusel řešit výčitky zhrzené přítelkyně. Dozvěděl se, že po budově šmejdí několik nepřístupně vyhlížejících mužů z *Garpeny*, kteří tomu tady teď velí. To ho zmátlo. Kdyby se jednalo o zločin, potyčku, stačí přece Policie...

Pokoušel se kusé informace dát do souvislosti s útržky svých znalostí ze studií. Vysvětlení nenacházel a to ho iritovalo ještě víc. Každopádně se zde muselo odehrát něco výjimečného, co si vyžádalo pozornost nadřízených složek. Z úvah ho vyrušilo zazvonění telefonu. Ležerně převzal sluchátko a vzápětí zpozorněl. Další dvě úmrtí. Má se okamžitě dostavit a odvézt je do boxů. Vystartoval, jako by na tom měl záviset jeho život.

Krátce nato tlačil dva vozíky s přikrytými těly. Výtahem je dopravil dolů do podzemí. Nedočkavě nadzvedl cíp plachty. Srdce se mu rozbušilo a jeho údery rezonovaly v hlavě. Ty dva poznával, byli to členové místní ochranky. A právě dnes měli službu, viděl je, když vstupoval do nemocnice hlavním vchodem. Takže tři úmrtí během jediné noci a všechna se udála přímo v areálu nemocnice. A ve všech případech se jedná o personál. Mladé, na pohled zdravé lidi. Tohle už je hodně zvláštní náhoda. Za tři roky, co zde sloužil, nikdy k ničemu podobnému nedošlo.

Patologie v moderním nemocničním komplexu sloužila pro potřeby celého města. Občasné úmrtí některého z pacientů k nemocničnímu životu patřilo, ale takových případů bylo jako šafránu. A zrovna dnes... nedokázal záhadu vyhnat z hlavy. Po vynálezu *Metuzalémia* výrazně ubylo úmrtí starších pacientů... co se asi tak mohlo stát? Na chirurgii, odkud je přivezli a kam hned vzápětí telefonoval, byli skoupí na slovo. Očekával, že patolog se tu objeví každou chvíli, ještě více navztekáný, než předtím.

Rozhodl se, že ještě než uloží těla do boxů, důkladně si je prohlédne. Strhl příkrývku a pokoušel se vytušit pravděpodobnou příčinu smrti. Na oběti však našel jen pár kousanců, zato pořádných. Zmátlo ho to ještě víc. Byl v koncích. Bytostně nesnášel nevyřešené případy. Kousance totiž objevil i na druhém těle. Vybavil si, že podobně poškozené bylo i tělo té mladé ženy. Přitom žádné životně důležité orgány zasažené nebyly. O vzteklinu nešlo, to by si hned

všimli příznaků a tahle nemoc nikdy nemá tak fatální průběh. Napadlo ho znovu zavolat na chirurgii, ale dovedl si představit, jak ho tam odbydou. Pořád zde byl jen poskokem, a při představě, jak rázně by ho vykázali do patřičných mezí, tenhle nápad zapudil. Rozhodně neměl v úmyslu nechávat si soustavně pošramotit vlastní ego. Rozhodl se co nejrychleji připravit na pitvu muže, který podle všeho zemřel na mozkovou mrtvici. Rutinní, nudná záležitost, stačí půl hodiny a má to za sebou.

Spokojen sám se sebou, že na chvíli odehnal dotěrné myšlenky, se věnoval vnitřnostem, ležícím na kovových mísách. Hned se mu zlepšila nálada, když dal své práci konkrétní směr. Ponořil se do ní tak, že přestal vnímat okolí.

Během dvaceti minut byl hotov. Oddechl si. Teď už se může naplno věnovat další záhadě. To by v tom byl čert, aby jí nepřišel na kloub.

Najednou si uvědomil, že se něco změnilo. Zšěrelou místností, osvětlenou jen úspornými zářivkami, vrhajícími znepokojivé stíny do skrytých rohů, se rozléhaly podivné duté zvuky. Zvuky, které sem rozhodně nepatřily. Vstupní dveře jsou přece na opačné straně, patolog to tedy být nemůže. Pocítil děsivý příval paniky, o to intenzivnější v těchto ponurých prostorách. Div si neucvrkl do kalhot. Náhle si připadal tak sám, opuštěný, ztracený...

Údery evokující zvuky ze záhrobí. Proboha... začne snad šílet, hysterčit jako nějaká hloupá husička? Vždyť to tady zná do posledního

detailu a dobře ví, že na všechno existuje racionální vysvětlení. Vybavil si příhodu z dětství, bylo mu snad pět let, když se s kamarády hecoval, kdo z nich projde potmě temným sklepením. Málem se z toho tehdy podělal. Jenže dnes je dávno dospělý, machr, žádný zbabělec. Je zvyklý na ledacos, na zohavené mrtvoly, před nimiž by jiní omdlévali. Že by sem proklouzlo nějaké zvíře a uvízlo v pasti?

Snažil se ovládnout své nervy. Postupoval krok za krokem, ostražitě se rozhlížejíce po okolí. Snadno identifikoval směr hluku. Procházel kolem chladných boxů, posledním úložištěm na cestě k věčnosti a jeho tušení nabývalo hrozivých obrysů. Cítil, jak se mu třesnou ruce. Tohle se mu nestávalo. Nikdy. Mýlka byla vyloučena. Zdroj zvuku vycházel právě z boxu, kam před hodinou umístil onu ženu. S odhodláním jej otevřel a zalapal po dechu. První, co spatřil, byla bosá chodidla, která sebou zmítala a v pravidelných intervalech narážela do přepážky nad sebou.

„Kurva!“ vykřikl zděšením. Slyšel o případech, kdy zdánlivě mrtví ožili. Dříve, dokud lékařská věda byla ještě v plenkách, se tohle občas stávalo a oběti čekala trýznivá smrt udušením v temné kobce hluboko pod zemí. Po probuzení z kómatu, které ještě není pravým exitem, neměli nejmenší šanci dotlouct se pomoci.

Jenže nechápal, že by se něco podobného mohlo stát zrovna tady, v nemocnici jedenadvacátého století. Je vůbec možné, že by někdo tak zpackal svou práci? To bylo na okamžitý vyhozov. Třeba... třeba je to znamení osudu a on povýší. Konečně dostane šanci. Věděl, co

musí udělat. Vysunul celou přepážku a vysvobodil ženu z děsivého vězení. Poznal ji okamžitě. Byla to ona zdravotní sestra, první tajemný případ dnešní noci.

„Paní,“ oslovil ji zřetelně.

Něco bylo špatně. Žena otevřela oči, šílené oči ze světa duchů, potažené jakousi světlou mázdrou, zastírající barvu duhovek, podobný pohledu slepce. V křečích zohaveném obličejí rozeznal výraz nejvyššího děsu.

„Paní... už to bude dobré,“ promluvil, dodal si odvahy a sklonil se k ní. *Musí být v naprostém šoku*, pomyslel si a představil si, co by si sám počal v její situaci. Vzápětí se prudce vymrštila, čelisti cvakly a prokously mu pravou tvář.

„Připraveni?“

Dva muži zaujali svá postavení u dveří. Třetí stál uprostřed, zbraň namířenou před sebe. Za částečně prosklenými dveřmi zaznamenali pohyb.

„Kurva, jo,“ odpověděl jeho společník. Přistoupil ke dveřím, nad nimiž se černým písmem skvěl ne zrovna poetický nápis PATOLOGIE.

„Dávejte bacha. Dovnitř pusťte jen jednoho. Ten mi bude bohatě stačit. Jakmile ho zasáhnu, hnedka pořádně zaberete a okamžitě

zavřete a zajistíte dveře. Jasný? Jinak tu máme takovej bordel, že se z toho... nikdo nesmí udělat chybu, jinak končí. Rozuměli?“

„Myslíš, že ti z ochranky už taky obživlí?“

„Neumíš počítat? Dobře poslouchej... to šourání není jen o té jedné ženské. Slyšíš? Teď jsem ho slyšel jasně... a odpovídá událostem.“

Druhý muž, jehož tváří dominovala výrazná černá bradka, odemkl dveře. Z nich se vzápětí vypotácel muž v černé uniformě. Zíral na ně doširoka otevřenýma, vybledlýma očima a z pootevřených úst mu odkapávaly sliny. Vrhł se po muži hlídajícím dveře. Ten ho od sebe odstrčil cvičeným hmatem, až se zapotácel. Jejich šéf vystřelil a šipka s uspávacím prostředkem se přízraku zabolala přímo do krku. Vydal ze sebe jakýsi skřek a neohrabanýma rukama se ji snažil zbavit jako obtížného hmyzu. Ven se mezitím snažila prodrat žena. Třetí muž vši silou zatlačil na dveře a ty se pomalu zavíraly. Ne však dostatečně. Prostrčila ven paži a chňapla před sebe. Dveře se zapříchly. Pokoušel se ji nacpat zpátky a jen tak tak uskočil před cvakajícími čelistmi.

Muž, který akci vedl, znervózněl. Ten z ochranky už měl ležet na zemi, dávka sedativ by skolila slona, jenže on se místo toho točil dokolečka jako bláznivá káča, šilhal po šipce a z úst se mu draly neartikulované skřeky.

„Tak mi sakra helfněte!“ křikl muž bránící dveře. Žena vyvíjela až neuvěřitelnou sílu a než se nadál, ocitla se na chodbě. Nebýt šíleného

výrazu ve tváři byla docela hezká a navíc úplně nahá. To ho rozptýlilo. Projevil v ostražitosti a než se vzpamatoval, zakouzl se mu ten z ochranky přímo do ramene. Postižený zařval bolestí a zděšením. Další šipka našla své místo pod pravou lopatkou. Následovala třetí, přímo do kříže. Omamné látky však neměly žádný účinek.

Zraněný poslal pěstí útočnicka k zemi, ale ze dveří se sápal i druhý z ochranky. Teď to bylo tři na tři.

„Zpátky! Zpátky od těch dveří!“ vykřikl jejich velitel.

Spořádaně couvali chodbou. Tři útočící postavy se rozběhly, spíše klopýtaly, jejich směrem.

Muži z *Garpeny* byli vycvičení, a to bylo jejich štěstí. Stačilo pár hmatů a drželi je pod sebou. Čelisti bezmocně cvakaly na kamenné dlažbě. Vyráhli z kapes pouta a během okamžiku je spoutali.

„Co tu kurva... co to kurva bylo? Jak to, že jsi toho zmetka hnedka nesložil, do prdele?“

„Dostal tři plný dávky. Normální člověk by z toho exnul,“ odtušil velitel, celý zadýchaný.

„Jenže tohle kurva nejsou normální lidi. Ten hajzl měl takovou sílu... do prdele, co to je? Vždyť už předtím kurva zhebnul. Byl mrtvej, ne? Vždyť to říkali doktoři. Musel být mrtvej. Jak to, že kurva zase chodil? A co ty jeho voči? Kurva, o tom se mi bude zdát. Zastraná práce za takový prachy. Budu žádat odškodnění za bolest. A pořádně mastný,“ láteřil.

„Měl sis dávat bacha, pitomče,“ odušil velitel a obezřetně prohlédl schodiště. Ověřil si, že je nikdo nepozoruje. Vzápětí vyťukal číslo do mobilu.

„Tam dole je to beznadějný. Je jich moc,“ hlásil. „Ale podařilo se nám zajistit čtyři kousky z patolky. Pošlete pro ně vůz. A rychle, než se to tady rozkřikne. Jo, jo, jasně. Čekáme.“ Zavěsil.

„Jaký čtyři kousky?“ rozčiloval se zraněný vousáč. „Kde máš toho čtvrtýho? Radši koukni na můj krk. Bude to chtít stehy? Do prdele práce. Kurva!“ Znechuceně hleděl na krev ulpívající mu na prstech.

Vzápětí pohlédl do ústí pistole.

„Měl sis dávat bacha, vole. Varoval jsem tě. Ty jsi ten čtvrtý. Jen to bude trvat o nějakou chvilku déle,“ odpověděl ledově chladným hlasem.

Aniž to tušila, blížila se další hodina zlomu, která navždy poznamenala osud města a jeho obyvatel. Bylo právě půl desáté dopoledne. Ranní dodávka přivezla čerstvé potraviny do bufetu, který se stal samoobsluhou. Obsloužili se sami, aniž museli cokoliv platit. Tak alespoň zněly pokyny mužů z *Garpenny*. Doprovázela je dvoučlenná osobní stráž, která se od nich nehnula na krok. Chodby se rozezněly šouravými kroky pacientů. Personál se krátce po snídani rozešel za svými povinnostmi. Odděleními procházely ranní vizity.

Zdánlivě všední den, jakých byly předtím stovky a tisíce. Leč únava se vepisovala do tváří přítomných, z nichž někteří sotva stáli na nohou. Sdělovali si své dojmy, dohadovali se, kdy asi se konečně navrátí domů a co že se vlastně dozvěděli jejich rodiny a přátelé. Všudypřítomné hlídky však pečlivě dbaly na to, aby se nikdo spolu dlouho nesdružoval.

Pacienti vycítili, že se atmosféra změnila a začali se vyptávat. Zvláště poté, co museli odevzdat svoje mobilní telefony a veškerou komunikační techniku. Někteří hlasitě protestovali a hrozili stížnostmi, ale nebylo jim to nic platné.

Jen v oddělení hibernovaných vlastně neměli nic na práci. Dohled nad pacienty převzali muži z *Garpenny*. Vlastně... *převzali?* Oddělení zůstalo neprodyšně uzavřené, dveře bedlivě hlídané a monitory počítačů sledujících dění za nimi byly přeneseny kamsi do vyhrazené místnosti ve vyšším patře.

K ránu zaslechli přijíždět a odjíždět z parkoviště nějaký vůz, ale nevěnovali tomu pozornost. Každý z personálu pak byl povolán asistentkou na krátký pohovor přímo k řediteli. Ten se osobně dostavil krátce poté, co vše začalo. V obličejí měl strhaný výraz a zdálo se, že zestárl nejméně o pět let. Klادل jim na srdce, aby zachovali klid a ve všem byli poslušni příkazům mužů z *Garpenny*. Z tónu jeho hlasu bylo naprosto zřejmé, co by následovalo, pokud by se snad rozhodli příkaz nerespektovat. Lukrativní místo v nemocnici by se pro ně rázem stalo minulostí.

Lékař seděl u stolku v opuštěném bufetu, promnul si unavené oči a bezvýrazně hleděl před sebe.

Karolína si dodala odvahy a přisedla si.

„Pane doktore?“ pípala nesměle. „Ještě se na mne zlobíte?“

Zkoumavě se na ni zahleděl.

„No... že jsem začala tak hysterčit. Nebylo to ode mne moc profesionální, uznávám. Obvykle taková nejsem.“

Lékař vrhl nenápadný pohled za skleněné dveře bufetu, kde postávali s netečným výrazem dva muži.

Hlídají nás na každém kroku, pomyslela si. Proč asi? V čem bychom mohli být nebezpeční? Protože víme, co se v noci stalo? Co jenom s námi udělají?

Její racionální jádro se snažilo uklidnit rozrušenou mysl. Přesvědčit samu sebe, že vše bude zase v pořádku. Že se věci dají do pořádku, vždyť jak jinak to může být? Všechno tohle skončí a přijdou další všední nudné dny, jaké prožívala bezpočtukrát. Ráno si vzala naráz hned dva prášky. Měly jí pomoci k uklidnění. Jenže tentokrát nezabíraly.

Cítila, jak se jí lékařův pohled vpíjí do obličeje. Nesměle zvedla zrak. Mohlo mu být lehce přes třicet. Patřil k těm nejmladším z nemocničního personálu. Popravdě ho ani moc neznala, jen párkrát od vidění. V oddělení hibernovaných se nic nedělo, služby byly rutinní a nevzpomínala si na jediný případ, kdy bylo třeba povolat

ošetřujícího lékaře. Každou noční vřdycky prospal až do rána. Až zrovna dneska...

„Nepochybujte takhle o sobě, sestro,“ odvětil s jemnou výčitkou. „Pak s vámi budou lidé jednat jako s onucí.“

Rozpačitě na něj znovu pohlédla. „Ale...“

„Berte to ode mne coby dobrou radu do života. Bude se vám hodit. Tipuji, že kolem sebe nemáte zrovna obrovskou hromadu přátel. Leda tak na Facebooku a i o těch víte naprosté prd,“ ušklíbl se.

Znejistěla. „Proč myslíte?“

„Čiší to z vás na sto honů. Působíte dojem, že chcete zůstat na věky neviditelná. Nemám pravdu? S tímhle postojem zrovna díru do světa neuděláte.“

„Nepotřebuji dělat díry do světa,“ odpověděla netečně.

„Na svůj věk tedy vážně nemáte přehršel ambicí,“ poznamenal.

„Je to tolik důležité? Jsem ráda aspoň za místo v nemocnici.“

Nevypadal, že by si ji chtěl nějak dobírat. Na kritiku z cizích úst si léty zvykla, přesto pro ni vřdycky představovala nepříjemný zážitek. Dodnes se nenaučila, jak jí zdárně čelit. Veškeré argumenty ji vesměs napadly až ve chvíli, kdy bylo dávno po boji. Proto raději zůstávala v pozadí, jen aby si ji nikdo moc nevšímal. Takové její obranné mimikry.

„Na to, že máte vysokou školu bych předpokládal, že chcete v životě usilovat o víc.“

Potrásla hlavou a neřekla na to nic.

„A usuzuji, že nemáte ani žádného přítele.“

Trhla sebou. Co snášela ze všeho nejméně, byly rozhovory o jejím soukromí.

„Spletl jsem se?“

„Proč... proč si tohle myslíte? To je na mne tak vidět?“

„Stačí jen logicky uvažovat. Když ten týpek po nás chtěl kontakt na osoby blízké, řekla jste mu číslo na rodiče. Nikoho dalšího. Tudíž...“

„Ne... momentálně jsem single. Ale proč vás to zajímá? To nějak souvisí s mou profesí?“

„Ale vůbec ne,“ zasmál se uvolněně. „Ptal jsem se, protože se snažím o konverzaci. Zůstali jsme tu sami dva a ještě pod orwellovským dohledem. Kdo ví, jak dlouho nás tady ti magoři budou držet. Řekl bych, že spolu budeme nuceni strávit nedobrovolně nějaký ten den. V takovém případě je normální, že spolu lidé hovoří. A je pak dobré vědět o sobě alespoň nějaká základní fakta. Aby řeč nestále, víte? Tohle jsou od nepaměti základní pravidla lidské komunikace.“

„Myslíte, že tu vážně ztvdneme několik dnů?“ ulekla se.

„Vůbec netuším. To bych také moc rád věděl. Tiše doufám, že déle než den či dva to nepotrvá... Než zjistí, co se stalo s Metuzalémy a pak také, co s nimi podniknout. Tohle mi nejvíc vrtá hlavou. A samozřejmě mne napadá, zda tenhle průser vznikl jen u nás, nebo má nějakou obecnější platnost. Jestli ty léky... nemají nějaké vedlejší

účinky, které někdo sakra podcenil. Takové případy se v lékařské vědě v minulosti nesčetněkrát přihodily. Už mi rozumíte?“

„Proboha... to snad ne,“ vydechla. „Když pomyslím na tisícovky pacientů jen u nás... a v Jižní nemocnici je jich ještě víc.“

„Točí se v tom hafo prachů,“ pokračoval lékař ve svých úvahách. „Nemám nejmenšího tušení, jaké je složení léku *Metuzalémia* a nakolik důsledně prověřili vedlejší účinky. Víím jen, že jej vypěstovala nějaká soukromá výzkumná společnost a na trh uvedla největší farmaceutická korporace, a to ještě s masivními státními subwencemi. Kdyby se ukázalo, že z budoucích probuzených se stali ubozí šílenci bez špetky inteligence, dokážete si představit následné soudní procesy? Státy do projektu nalily miliardy... a korporace z toho má zlatý důl. Kdyby měli platit odškodnění příbuzným, veškerý zisk by se proměnil v jednu velkou, černou, nenasytanou díru. Mohlo by to položit celý systém, proti čemuž byly předchozí ekonomické krize jen mírným vánkem. Podle mne se to snaží nějak zakamuflovat. Nedivil bych se, kdyby sem poslali své tajné jednotky, aby všechny tyhle pacienty odvezli někam, kde nebudou na očích. A pokusí se tohle nadělení uklidit. Takže nás tu drží jen proto, že hrají o čas, snaží se mlžit, vymýšlejí, co nalžou veřejnosti. Jenže čas hraje proti nim. Když bude nemocnice uzavřená delší dobu, vzbudí to nemalou pozornost. Média zavětrí kořist, novináři se začnou ochomýtat kolem a klást nepříjemné dotazy. Což vyvolá podezření, spekulace a fámy.“

„A když tenhle průser zvládnou a zase je utlumí... a všechno bude opět v normě... my jsme to viděli na vlastní oči,“ ulekla se.

„To je právě ono, sestro, tohle mne trápí,“ ušklíbl se lékař. „Nespustí z nás oči... nejen tady... a to se mi ani trochu nezamlouvá.“

Karolína cítila nevýslovnou únavu. Touhle dobou by už dávno spala ve své posteli, před sebou kýžený den volna spojený s návštěvou u rodičů a osamocený večer u knihy či televize nad nějakým filmem za poplatek staženým z internetu. Jenže spánek nepřicházel. Tragický, nepochopitelný skon její kolegyně a noční překotné události jí vířily hlavou a nechtěly ji opustit. Děsivé myšlenky se jí držely jako houf klíšťat prahnoucích po krvi. Lékař jí poskytl kavalec ve svém pokoji, ale jen se na něm neklidně převalovala z boku na bok, dokud ji prázdnota v žaludku a plný močový měchýř nedonutily vstát. Zamířila na záchod a pak spěšně proběhla chodbou do bufetu. Už v něm posedávalo či postávalo asi deset lidí z personálu a někteří zvědavě vyhlíželi z okna.

Lékař se nehlučně vynořil zpoza rohu a pevně ji chytil za předloktí.

„Pojďte,“ zasyčel stručně.

Odvedl ji k nejbližšímu stolku a přistrčil židli. Vzápětí se vrátil s podnosem a dvěma porcemi smažených vajíček se sýrem a chlebem.

„Jezte,“ vybídl ji.

Napadlo ji, zda spolu dnes budou konverzovat ryze jednoslabičnými útržky. Rozhodně nemínila rozebírat své soukromí.

„Vy jste tu na mne čekal?“ zeptala se.

„Bylo mi nad slunce jasné, že v posteli dlouho nevydržíte. Já taky nejsem typ na dlouhé vyspávání. Takže jsem se mezitím porozhlédl po nemocnici, samozřejmě jen co mi hlídky dovolily a hodil řeč s pár lidmi. Co říkáte snídani? Ani jsem se nezeptal, co ráda jíte. Doufám, že jsem nenarušil váš stravovací systém. Jestli jste třeba veganka nebo něco podobného.“

„Ach, vůbec ne. Já sním úplně všechno. Ale co jste se vlastně dozvěděl?“ probrala se. Opatrně napíchla na vidličku první sousto.

„Byla spatřena vaše kolegyně. Živá a... no moc zdravá zrovna ne.“

„Cože? Radka? Říkali přece, že zemřela. Proč nám tedy lhali?“

„Pokousala ve tváři kluka, co zaskakuje na patolce. Vytáhl ji z futrálu na mrtvolu, do kterého soustavně kopala. Deset stehů... docela kvalitní výkon na holku.“

„Děláte si srandu?“

„Ani v nejmenším. Na takhle blbé vtípky si nepotrpím.“

„Proboha... jak je to možné? Kde je teď?“ Mohu ji vidět?“ vyhrkla.

Přiložil si ukazováček k ústům. „Ne tak hlasitě, prosím. Tohle není zrovna informace pro všechny lidi kolem. A už vůbec by nebylo

dobrý, kdyby to o nás věděli ti parchanti v černém. Podle všeho ji v noci odvezli někam pryč. S nimi i oba týpky z ochranky, kteří údajně zemřeli krátce po ní. A toho zřízence vzali s nimi. Dostal vysokou horečku... podívejte, symptomy jsou stejné, což nemůže být náhoda. Ale ještě žil, když ho odváželi. Vím to od sestry z chirurgie. Jo a jeden z těch černých byl spoutanej, nadával všemi sprostými slovy, co si jen dokážete představit. Prej ho kousla...“

„Jak je na tom Radka?“ vyzvídala Karolína a srdce jí sevřel strach.

„Zešilela. Spoutali ji na rukou a nohou, v ústech roubík a oči převázané páskou. Neměla na sobě oblečení, jen přes ni přehodili nějakou plachtu. Šlo o bleskovou akci. Sotva všechny odvedli k vrátnici, dojela na parkoviště taková černá dodávka s kouřovými skly. Všechny oběti naložili dovnitř a zmizeli. Podívejte, možná se to brzy roznese po celý nemocnici, ale nikde o tom nemluvte. Už tak jsme zrovna my dva viděli až moc. Neshledávám nic dobrého na tom, kdyby parchanti z *Garpény* zjistili, že máme... no jaksi rozšířené informace. Takové, se kterými se nám sami nesvěřili. Rozumíte?“

Jejich rozhovor přerušily výkřiky z venku.

„Pojďte se podívat!“ vykřikl někdo z hloučku přihlížejících.

Před nemocnicí, lépe řečeno před zdí, která ohraničovala celý areál, se srocoval dav. Každou minutou byl početnější. Na náměstíčku vyrostla improvizovaná tribuna ze stolků a několika lavic. Na samém vrcholku stál nějaký muž, věkem spíše chlapec a v ruce třímал megafon. Kolem něj se shlukovali poněkud mladí lidé, ale postřehli

i skupinu padesátníků. Za rohem protilehlé ulice se houfovala jednotka policistů v počtu asi třiceti. Karolínu napadlo, jak by asi mohli být platní proti tak obrovské přesile. Policejní vozy zatarasily dvě ze tří bočních uliček. Zahlédli i vodní dělo.

Mladík vztyčil v pravici rudou vlajku s emblémem bílé, zařaté pěsti. Do obličeje mu nebylo pořádně vidět, jednak byl daleko, dobrou stovku metrů, jednak měl do čela naraženou kšiltovku, rovněž rudé barvy.

„No tě pic. Tohle nám ještě scházelo. Copak nemáme kolem sebe dost cvoků?“ vydechl lékař.

O téhle skupině už slyšela mnohé. Patřila k symptomům současné neklidné doby. Když zhruba před třemi lety rázně odstartovala čtvrtá průmyslová revoluce, přinesla s sebou tisíce zrušených míst. Po předchozí době krátké konjunktury to bylo pro mnohé šokem. Jakmile prudce vzrostla nezaměstnanost, zvláště mezi mladými, začala vznikat jako houby po dešti různá protestní i extremistická seskupení. Radikalizovala se proti vládě, proti státní správě a ponejvíce proti sobě navzájem. Přibývalo demonstrací a potyček a ve městě přestávalo být bezpečno. Tohle uskupení patřilo k nejagresivnějším. Říkali si *Rudá pěst*.

Mladík zařval, znovu vztyčil vlajku a zběsile s ní mával. Divokými gesty burcoval dav, který se čím dál více rozvášňoval.

„Nebudeme už déle čekat!“ vykřikl a jeho hlas se nesl náměstím a pronikl až k oknům nemocnice.

„Nebudeme už trpět, aby bohatí bohatli na náš úkor stále více a více, aby starci byli privilegovanou kastou společnosti. Privilegovanou... na náš úkor! Támhle!“ zařval a napřímil pravicí před sebe. „Támhle za těmi zdmi téhle nemocnice, která se dávno zpronevěřila svému poslání, leží více než dvanáct tisíc starců a stařen, kteří si tak koupili budoucí léta života... a za ta někdo platí. Těmi, kdo musí platit a nikdo se nás neptá, zda souhlasíme, těmi druhořadými jsme MY!!! Chcete, abychom druhořadými zůstali navždycky?“

„NE! NE! NE! Nikdy!“ skandoval dav.

„Super,“ poznamenal lékař. „Teď nastane pořádné horko. Kdopak ještě věří, že nás ochrání hrstka uniformovaných chcípáků s obuškama?“

Policisté dostávali posilu. Za vozovou hradbou se vynořili těžkooděnci s přilbami v rukou. Lidé z davu si jich povšimli a na jejich adresu padaly nenávistné výkřiky. Podle všeho se schylovalo k pořádné řežbě.

„Z tohotohle kouká pořádný průser. Koukněte se, kolik je tam lidí. Tisíce... Jestli se do sebe pustí, nastane parádní masakr. Hm, a naše nemocnice je hnedka naproti. Pochybuji, že budou stačit lůžka na chirurgii. A jak na to zareagují naši přátelé v černém, ochraňující nás v totální izolaci?“ dodal ironicky.

Zahlédl poděšený výraz v Karolíniných očích.

„No, a jestli napadnou nemocnici... což jejich nejvyšší boss zrovna avizuje a řekl bych, že to myslí naprosto vážně... nebude to zrovna hezký pohled. A jestli policajti mají i střelné zbraně, máme se nač těšit.“

Řečník se mezitím stále více rozohňoval a neustále ukazoval směrem k nemocnici. Odpovědí mu byl stále hlasitější chór davu. Davová psychóza jej zcela ovládla. Tihle byli schopni všeho.

„Nejhorší je, že tahle situace nemá žádné pozitivní řešení,“ pokračoval lékař ve své samomluvě, kterou si očividně užíval. „Společnost jde do hajzlu, ale tihle fanatici dokážou jen ničit, nic víc. Jako za francouzské revoluce. Napřed létaly ideály, pak hlavy pod gilotinou.“

„Rozejděte se!“ rozezněl se nad náměstím druhý megafon. „Tohle shromáždění není povoleno.“

Část přední linie demonstrantů se hrozivě posunula blíž k policejní linii. Už mezi nimi zůstávala sotva dvoumetrová mezera. Pak se dav zastavil. Obě strany si navzájem poměřovaly síly. Na adresu policistů létaly ty nejtěžší urážky.

„Nás nezastaví! Naše je pravda a my zvítězíme! Vymýtíme všechny, co kořistí z našich životů! Dnes, teď, hned!“ vykřikl řečník a napřáhl ruku k nemocnici. „Nebudeme na nic čekat! Je to naše právo!“

Vzápětí se ozvala detonace. Část zdiva oddělující nemocniční areál od ulice se zborčila v oblacích prachu.

„Takže už maj i výbušniny,“ hvízdal doktor. „Tak to je fakt drsný. Tohle jsme tady ve městě vážně ještě neměli.“

Ulice se zahalila do kouře. Zazněly první výstřely, které se smísily z výkřiky raněných, zasaženými salvou gumových projektilů. Dav se vrhl směrem ke zdi a demonstranti hravě překonali její trosky. Rozběhli se vstříc areálu nemocnice. Ze všech stran se ozýval neartikulovaný řev, který zahlušil veškerá slova. Ani řečníka už nebylo slyšet. Dal povel k útoku a tím jeho role skončila? Dav proběhl parkem. Karolína přihlížela scéně jako v mrákotách.

„Zabijte je! Zabijte je všechny! To oni přežívají na náš úkor ve svém nekonečném sobectví! Do hrobu s nima!“ To byl on, hlavní řečník. Takže i on sám se zúčastnil zteče. Vyprovokoval demonstranty k ještě větší zběsilosti. Brali do rukou vše, co jim přišlo pod ruku, tyče, kameny, basebalové pálky a zanechávali po sobě spoušť. To nejhorší však teprve mělo přijít.

Lékař zmlkl a ve tváři se mu objevilo nefalšované zděšení. Právě tam, v přízemí a v suterénních patrech, zůstávali ti, kteří ještě nedávno pokojně spočívali na svých lůžkách v umělém spánku. Ti, před jejichž šílenstvím je již několik hodin udržovalo v bezpečí mocné zdivo a pevně zabezpečené dveře. Zaslechli další výbuchy. Země se jim zachvěla pod nohama a stěnu pročísla tmavá trhлина. Hradba byla protržena. Šílení vycítili volný východ a drali se dopředu. Útočníci, očekávající bezmocné spáče, překvapením couvli. Místo střetu vzápětí zahalil neproniknutelný dým.

Slzný plyn, napadlo lékaře i Karolínu současně. Fascinovaně naslouchali hrozivým zvukům linoucím se z hráze temnoty. Bylo to ještě děsivější, než kdyby je spatřili na vlastní oči. Podruhé během pár hodin pohlédla Karolína do tváře samotnému peklu.

SAMI

Jen velice pozvolna procital z mrákotného spánku. Cítil se mizerně. Útroby se mu zhouply, jako by právě absolvoval nějakou hodně ujetou pouťovou atrakci. Cítil vlhkost a zimu, vpíjely se do každého póru jeho těla, které zachvátil nekontrolovaný třes. Otevřel oči. Svět kolem něj se točil a těžká kovadlina vytrvale mu bušící do lebky způsobovala trýznivou bolest. Pokusil se rukama vzepřít o chladné dlaždice. Už neměl co vyzvracet. Nasál nepěkný zápach a se zděšením promíseným pocitem hanby zjistil, že leží přímo v louži moče. Postupně si vybavoval souvislosti nočních událostí. Uvědomil si, že nejsou výsledkem nočních můr nebo výplodem jeho fantazie. Jen ta kovadlina nechtěla ani na okamžik zmlknout. Někdo se sem dobýval. Jakmile se dveře otevrou, bude jeho osud zpečetěn. Nikdo mu neuvěří, vyhodí ho ze školy a on s ostudou pojede domů.

Duté rány provázely hysterické výkřiky. Dívčí výkřiky. Někdo zběsile bouchal na dveře. Opatrně vstal a hlavu mu rázem sevřely nemilosrdné kleště. Vyкроčil na úzkou chodbičku. Dveře byly

otevřené, ale ty další, vedoucí na schodiště, zůstávaly beznadějně zavřené. Jenže to bušení nepocházelo od nich. Linulo se z dívčích sociálek a řev se stával nesnesitelným. Stál přímo proti nim a všiml si, že klíč je dosud v zámku. Odemkl. Vzápětí z nich vystřelila útlá postavička v noční košili s dlouhými plavými vlasy a strhaným obličejem.

„Proč jsi mne tady do prdele zamknul, ty magorskej cvoku?“ vykřikla vztekem. Vzápětí si ho změřila vražedným pohledem a o krok ucouvla.

„Martine?“ zvolala nevěřicně. „Proč mi tohle děláš, idiote?“

„To jsem nebyl já,“ napřáhl před sebe ruce v omluvném gestu.

„A jak to vypadáš? No fuj,“ pronesla zhnuseně a opřela se o futro dveří prorostlé mnohaletou rzí. „Vždyť jsi úplně ožralej a smrdíš chcánkama.“

Pořád si připadala slabá jako moucha, ale aspoň ji už nemučily ty příšerné křeče v břiše. Opovržlivě jej minula a co nejrychleji zamířila k železným dveřím vedoucím na schodiště, aniž mu věnovala jediný pohled. Zjistila, že jsou zamčené a vztekla jimi zalomcovala.

„Co zase tohle má do hajzlu znamenat?“ obořila se na něj.

„Julie... promiň... ale já to tady opravdu nezamkl,“ oponoval rozružené dívce. „Přepadli mne kluci... v noci... odtáhli mne rovnou sem...“ pokoušel se jí nesouvisle sdělit děj uplynulé noci.

Stála proti němu v postoji anděla pomsty a přísně si ho měřila pohledem. Nedokázal posoudit, zda mu uvěřila. Připadalo mu, že

vysvětlení z jeho úst zní... tak nějak pitomě. Tvářila se značně nepřístupně.

„A kde jsi sehnal chlast? Chápeš, v jakým průseru lítáš, až tě tady najdou?“

„Věř mi, Julie, je to tak, jak povídám. Já se neopíjel. Kluci mi to nalili do pusy, i když jsem se bránil. To oni chtěli, abych měl průser, aby mne vyhodili ze školy. Vysmívali se mi. Ale co tady celou dobu děláš ty? Vůbec jsem o tobě nevěděl.“

„Po tom je ti prd,“ vyjela. „A že sis mne nevšiml? Není divu, hádej, kolik máš v sobě promile?“

Pak se konečně podívala na hodinky.

„Jak to, že tu nikdo není?“ Vztek ji rázem přešel a změnil se v čirý údiv.

„Je skoro devět hodin. Budíček máme odjakživa v sedm. To se nikdo nepotřeboval jít vychcat? Všichni už měli být dávno ve sprchách. O půl osmé máme na povel dřepět u snídaně a v osm scuka na buzerplace. Tak co to má znamenat?“

Zmlkla. Martin se zkoumavě zahleděl k okénku, kterým pozvolna prosvítaly sluneční paprsky. Něco zde skutečně nehrálo. Vedoucí kurzu byl v tomto ohledu nekompromisní a nebral si servítky. Copak by bylo možné nechat je tak dlouho vyspávat? Dnes neměli žádný extra program, jenž by se diametrálně lišil od předchozích dnů.

„Co vejráš? Dostaň nás nějak odsud,“ přerušil jeho rozjímání netrpělivý Juliin hlas.

„Myslíš, že nechci ven? Já to mám mnohem víc nahnutý než ty. Ale prozrad' mi, když jsi tak chytrá, jak to mám sakra provést?“

„Jseš chlap, ne? Tak prostě vykopni dveře,“ odsekla. „Ahá, já zapomněla, že jsi vlastně ožralej a slabej jak moucha. Super.“

Martin přistoupil ke dveřím. Štítivě se od něj odvrátila. Docela zbytečně s nimi zalomcoval. Věděl přece, že jsou zamčené, železné a nemá po ruce žádný nástroj, s kterým by je mohl vypáčit. Byly těžké, bytelné a zabudované do rovněž železných futer. Připomínaly vstup do bunkru. Někdo v dávných dobách odvedl až příliš kvalitní práci. Vůbec celý tenhle objekt byl podivný. Z ubikací vedla šikmo dolů chodba do suterénu. Nahore na chodbě byly dveře, dole před vstupem do sociálek další dveře, jako by vše konstruoval nějaký šílený stavitel. Zde se suterén rozděloval ve tvaru jakéhosi T – vlevo se nacházely ženské sprchy a vedle nich záchody, vpravo to samé pro kluky.

Přesto se pokusil. Rozběhl se a vši silou do nich vrazil. Jenže si jenom bolestivě pohmoždil rameno. Julie ho s despektem pozorovala.

„Moc ti to zrovna nejde,“ pronesla pohrdavě.

Zabrousil pohledem k okénkům na konci sprchových kójí. Byla úzká, těsně pod stropem, zasklená.

„Co tudyhle?“ ukázal ke stropu.

„Jsem celá žhavá. Předved' se.“

„Je to moc vysoko. Pomohl bych ti vyšvihnout se nahoru a mohla bys ho otevřít a protáhnout se jím ven.“

„Ty ses pomátl. To ani náhodou. Udělej to sám.“

„Bez pomoci tohle nedokážu. Musíme spolupracovat, jinak se odtud nedostaneme.“

„Taky můžeme počkat na ostatní. Až nám to tady odemknou,“ nadhodila a žíznivě se napila rovnou z kohoutku.

„A co když vymysleli nějakou nečekanou akci a vyrazili hned ráno?“ napadlo ho. „Taky tu můžeme trčet až do večera.“

„Hm, ty chytřej, a to by vyrazili, aniž by se šli vyčůrat a vyčistit si zuby? Přemýšlej.“ Zafukala si na čelo. „A v žádném případě nechci, aby nás tady přistihli spolu.“

Stáli bezradně pod okýnkem a ani jeden z nich se neměl k činu.

Uplynulo dobrých deset minut, kdy na sebe jen zírali. Martin pociťoval nepříjemný chlad z mokrého pyžama a z pachu rozkládající se moči se mu dělalo nevolno.

„Tak dělej něco,“ zavrčela. „Už mne to tady s tebou nebaví.“

Ještě stále na sobě cítil následky opilosti, ale mozek se horečně chystal k aktivitě. Očima bloudil po místnosti a hledal něco, co by mu pomohlo vysoukat se nahoru. Nic nenacházel.

„Jestli nechceš lézt nahoru ty, tak mne tam tedy vysaď sama.“

„To tak. Tebe se ani malíčkem nedotknu, smrad'ochu,“ ušklíbla se. Nějaký čas stáli proti sobě, odhodlaní každý ve své pravdě.

Martina roztrásla zimnice. Bosýma nohama stál na chladné podlaze a vlhké pyžamo mu přilnulo ke kůži. Instinktivně přitiskl lokty k hrudi, ale vůbec to nepomáhalo. Julie na tom nebyla o nic lépe. Křeče v útrokách vystřídal pocit prázdnoty žaludku. Všude

kolem vládlo tísnivé, strach nahánějící ticho. Nic nenasvědčovalo tomu, že by je někdo vysvobodil z jejich vězení.

„No dobře,“ pronesla konečně. „Tak mne tedy vysaď.“

Zavětrila nepříjemný odér jeho těla. Jakmile tuhle nepříjemnou záležitost dořeší, převlékne se a půjde se důkladně osprchovat.

Sevřel dlaně a nabídl jí primitivní stoličku. Julie si stáhla noční košili hlouběji pod kolena.

„A varuju tě, nekoukej nahoru, nebo se neznám. Víím od holek, jakej jseš úchyl.“

„Já?“ užasl. „Jak jsi na to přišla? To věříš každému žvástu? Každé pomluvě?“

Pohodila hlavou. „Vím, co víím. Raději nerozumuj a pomoz mi, než se mi z tebe udělá znova šoufl.“

Ucítil její chodidlo ve svých dlaních, vzápětí se mu vyšvihla nohama na rameno. Slyšel, jak lomcuje zámek. Hekala při tom námahou. Pohlédl vzhůru.

„Necháš toho?“ Dupla mu na rameno, div že neztratil rovnováhu. „Čum dolů na kachlíky, perverzákú! Sakra!“

„Promiň. Nic jsem neviděl,“ omlouval se a byla to pravda. Zahlédl jen kousek jejích stehen halících se do šerosvitu. Sluneční paprsky vycházející z okénka jej dostatečně oslnily.

Julie je opravdu hezká holka, ale je těžké s ní vyjít, pomyslel si.

Pokoušela se pohnout klikou, ale marně. Supěla námahou, pot jí stékal po obličejí a nepříjemně štípal do očí. Okno nejspíš nikdo neotvíral celé dlouhé roky.

„Už nemůžu,“ zafuněla a namáhavě mu slézala z ramen. Zavrávala. Chytil ji v pase, aby se nerozplácla na podlaze jako opilá žába. Vděku se však nedočkal.

„Řekla jsem ti jasně, ať mne neošmatláváš,“ vyjela vztekle.

„Jak to šlo?“

„Blbá otázka. Sám jsi viděl. Nepohnu s tím krámem ani o píd'. Musíš to nějak rozbít.“

„Pomátla ses? Už tak je to se mnou nahnutý. Víš, jakej by z toho byl průser?“

„Ty budeš mít průser. Mně do toho netahej. Někdo nás tady zamknul, sakra. Rozbitý okýnko je proti tomu prkotina. Aspoň sem pronikne čerstvej vzduch.“

Julie si stoupla ke stěně a očima rejčila po umývárně. S odhodlaným výrazem přistoupila k nejbližšímu umyvadlu a počala je viklat. Během chvilky povolilo a odporoučelo se k zemi. Rozbilo se na několik střepů.

„Co to děláš?“ ozval se vyděšeně Martin.

Neodpovídala. Uchopila největší kus a vši silou mlátila do baterie. Ta se během chvilky ulomila a ze stěny vytryskl gejzír vody. Martin stojící vedle ní dostal přímou dávku.

„Aspoň se jednou umyješ,“ glosovala.

Snažil se ovládat, ale bezděky se roztrásl zimou.

„Mám, co potřebuji,“ řekla hrdě. „Tak dělej, zkusím to ještě jednou a líp. A dávej bacha na střepy. Platí, co jsem ti říkala: nekoukat nahoru.“

Vyšplhala mu znovu na rameno. Vší silou mlátila torzem baterie do okýnka, a jak se dalo čekat, skleněná tabulka se vzápětí vysypala. Pečlivě vyťahovala z rámu střep po střepu. Konečně usoudila, že dílo je hotovo.

„Dobře, odřu to teda sama. Teďka se protáhnu ven, seženu náhradní klíče a půjdu ti otevřít. Hm, nemáš zač.“

Stoupila mu na hlavu, opřela se oběma rukama o kachličkovanou stěnu, aby ji udržel ve výšce. Přitáhla se lokty k okénku, zaúpěla a vzápětí se nad ním zakmitaly dvě štíhlé nohy. Napjatě ji sledoval. Chodidly ještě párkrát zašermovala ve vzduchu a konečně se ocitla venku. Vzápětí z okénka vykoukla její hlava.

„Doufám, že jsi nic neviděl,“ zahleděla se mu podezřívavě do obličeje.

„Ani nemám brýle,“ uklidňoval ji. „Poslyš, Julie...“

„Copak zase?“

„Když mne tu najdou... zjistí, že jsem opilý. Nebudou mi věřit. Ti kluci si to navzájem dosvědčí. Vyhodí mne ze školy.“

Zamyslela se. „Dobře. Taková sketa fakt nejsem. Zamkni se v nějaké kabince, stoupni si na mísu a až se sem nahrnou lidi, využiješ zmatku a nějak se vytrátiš. A pamatuj si, nikomu ani slůvko, že jsi byl

se mnou zamčenej na sociálkách. Nebo budeš do smrti litovat, žeš mne poznal. Rozumíš?“

Horlivě přikyvoval hlavou. Julie zmizela a Martin zapadl do nejistého úkrytu.

Neuplynulo ani deset minut a klíč zarachotil v zámku.

„Můžeš vylézt. Nikdo jiný tu není,“ zvolala hlasitě.

„Jak to myslíš?“ vypálil z kabinky rychlostí blesku.

„Tak, jak říkám. Byla jsem v pokoji našeho šéfa. Má tam neskutečněj bordel, ale je v prachu. Lapla jsem klíče a pádila tě osvobodit. V celým baráku je ticho jako v kostele.“

Vystoupal za ní do schodů. Žaludek se mu zhoupl a pocítil nával na zvracení. Jen to ne! Už ne! Přemítal, za jak dlouho asi vyprchá zbytkový alkohol z těla. Dnes se rozhodně necítil na žádné branné pakárny. Oba se ocitli na prázdné chodbě.

„Půjdu se převlíct,“ odušil.

„To bys teda sakra měl.“

„A osprchovat se.“

„To především. Nehodlám ten smrad už déle čuchat.“

„Víš, že za to nemůžu.“

„To na celé trapárně nic nemění.“

„No... když o tom tak mluvíme, ani ty nejsi úplně nedotčená,“
troufl si a naznačil prstem.

Julie vrhla pohled na svou noční košili, kde na rukávu ulpělo pár
zvratků, sevřela rty a mlčky odkráčela ke své ubikaci.

Dveře svého pokoje našel otevřené dokořán. Postele byly
rozházené, jako kdyby někdo v noci procítl a v panice prchal kdoví
kam. Další podivnost, se kterou se setkává. Na pořádek se totiž dbalo
s puntičkářskou přísností. Neexistovalo, aby někdo po sobě neustlal
postel. Hrozila za to snížená klasifikace v kurzu a při opakování
i vyloučení. Nazývali to buzerací, ale přes četné protesty a nadávky se
museli přizpůsobit.

Jeho brýle dosud ležely na polici. Otevřel skříňku, v níž měl
úhledně poskládanou hromádku čistého oblečení, batoh a igelitový
pytel naplněný špinavým šatstvem. S úlevou vytáhl zelenožluté triko,
boxerky a rifle a sáhl po osušce. Jen tak, osvícen náhlým nápadem,
otevřel skříňky svých spolunocležníků. Byly prázdné.

U schodiště do sebe téměř vrazili. Julie měla přes rameno
přehozený ručník a v podpaždí svírala čisté oblečení. Svrěpý výraz jí
z tváře zmizel.

„Všichni jsou pryč. I se svými věcmi,“ oznamoval jí rozrušeným
hlasem.

„Vážně? To mi říkáš novinky. Copak sis myslel, že si tohle nezkontroluju? U mne v pokoji je to samý. Rozházené povlečení a po nikom ani stopy. Skříňky dočista vybílený. Prostě se všichni z ničeho nic vypařili. No je tohle normální?“ pronesla udiveně. „Dobrá zpráva pro tebe. Nemá tě kdo vyloučit.“

„Co budeme dělat?“

„Teď se jdu pořádně umýt, nic jiného mne nezajímá. Nebudu zamykat. Takže si vyprošuju, abys za mnou lezl do sprchy. Kapišto? Stačí, že jsem si při té osvobozovací akci kvůli tobě zlomila nehet,“ sdělila mu vyčítavě.

Vzápětí zapadla za dveře ženské umývárky, odkud záhy uslyšel šum tekoucí vody.

Vkročil na svou polovinu. Voda, neustále prýstící z uraženého kohoutku umyvadla mu sahala po kotníky a mířila do téměř ucpané výlevky. Konečně ze sebe strhl smrduté pyžamo a jeho tělo zalil blahodárny proud teplé vody. Důkladně se namydil a snažil se zbavit všeho ponížení, které musel v noci strpět. Pohlédl na své tělo. Skutečně je tak neatraktivní? I pro Kláru, která mu včera nevěnovala jediný pohled? Pomyslel na Julii, stojící právě na opačné straně za železnými dveřmi a vybavil si její nohy, zběsile kmitající v rozbitém okénku a štíhlou postavu. Pocítil závan touhy, který se marně snažil potlačit.

Právě procházel kuchyní, když se ve dveřích zjevila Julie. Vypadala o mnoho lépe, než když ji zbědovanou po ránu vypustil z jejího vězení. Vlasy měla načechrané a splývaly jí rovnoměrně podél obou ramen. Na oční víčka si nanasla lehké stíny, které skryly vyčerpání. Oblékla si krátkou riflovou sukni a fialové batikované tričko, ze kterého jí vykukovalo břicho.

„Uvař mi kávu,“ přikázala panovačně. „Potřebuju se trochu vzpamatovat. Byla to nejhorší noc mého života.“

Ty nevíš vůbec nic o nejhorších nocích, pomyslel si.

Posadila se ke stolku. Z kanystru nabral vodu a zapnul rychlovarnou konvici. Prošel spižírnu a vybral pár kousků ztvrdlého chleba. Dokonce i ten si byli nuceni připravovat sami. Jenže na nic jiného stejně neměl chuť. Jeho vyčerpáný žaludek by cokoliv výživnějšího nesnesl a jak vytušil, Julie na tom byla podobně. Všude kolem vládlo ticho. Ne takové to běžné, kdy jen neslyšíte hlasy a lidé se ponoří do svého mlčení s touhou vychutnat vzácné okamžiky naprostého klidu. Obklopovalo je ticho tísnivé, vyvolávající z hlubin podvědomí přízraky strachu, předzvěsti neblahých událostí. Nezdálo se, že by se tu měl objevit kdokoliv z jejich spolužáků. Mlčeli oba. Julie usrkávala horkou kávu, Martin marně hledal slova, kterými by navázal na přerušovaný dialog tak, aby se zase neztrapnil.

Kývala nohama a trepky s hlasitým, plesknutím přistály na podlaze. Zašoupala bosými chodidly o sebe.

„Tak co míníš dělat? Vysedět tady důlek? Čekat, až se vrátí?“ prohlásila, jakmile dopila. Martinovi se ulevilo. Možná včera většinu alkoholu vyzvracel, jinak by se teď určitě neudržel na nohách. Hlava ho sice ještě trochu bolela, ale bolest nebyla tak úporná, jako po procitnutí. Necítil se ani tolik otupělý.

Poočku ji sledoval. Soustředěně ukusovala chleba a utkvěle zírala před sebe.

„Nezdá se, že by se hned tak vrátili,“ pokračovala, aniž mu věnovala jediný pohled.

„Podle čeho tak usuzuješ?“ zeptal se.

Konečně vzhlédla. Zdálo se mu, že si ho měří poněkud opovržlivě. Tak, jak to už měla ve zvyku. Nejen ona.

„Ještě jednou jsem důkladně prošla kancelář toho bývalýho vojáka. Normálně bych se tam nedostala, ale když ji nechal odemčenou, jeho problém. Má tam takovou tabuli s nalepovacíma papírkama, harmonogramem kurzu. Dopoledně normální pakárna, rozcvička, přednáška a tak. Odpoledne měl být od 15 hodin běh. Na tři kiláky. Jak se zdá, toho zůstaneme ušetření. Každopádně – žádný mimořádný cvičení, který by si pro nás speciálně nachystal.“

Konečně odložila zbytek chleba.

„Myslím, že mi to stačilo. Nemíním znova objímat tu hnusnou porcelánovou mísu,“ pronesla spíše k sobě než k němu.

„A co kantorky? Nezejdeme se k nim podívat? Třeba objevíme něco, co nás přivede na stopu,“ navrhl.

„Chytřej,“ ušklíbala se. „Tohle mne taky napadlo, ale potřebovala jsem napřed to kafe. Ale co, stejně nemáme do čeho píchnout. I když, pochybuju, že objevíme cokoliv převratného.“

Spartánsky zařízený pokoj dvou postarších profesorek skutečně neposkytl žádné nové indicie, které by jim osvětlily záhadné zmizení celé třídy. Všechno bylo důsledně vyklizeno, veškerá zavazadla zmizela, včetně tašky s jejich mobilními telefony. Jedinou připomínkou nedávné přítomnosti kantorek zůstal harmonogram lístečků připínáčky ukotvených na nástěnce.

Pohozená špinavá ponožka v rohu za židlí jim neprozradila zhola nic, stejně tak povalený koš s odpadky. Nejspíš do něj někdo ze vzteku kopl a nechal být.

Bezradně vyšli na chodbu. Procházeli znovu pokoje, jeden za druhým. Nikde nespatriли jedinou stopu, která by je nasměrovala k logickému řešení.

„Třeba to byla nějaká verze nácviku poplachu s evakuací. Předtím přece dělal u vojska. Copak víš, co se těmhle zelenejm mozům honí hlavou?“

„To si dovedu živě představit,“ odfrkla. „Nejradši by nás navlíkl do vojenských hadrů, ostříhal vlasy na ježka a nechal pochodovat levá pravá až do úplného zblbnutí. Jenže nevěřím, že by si cvičný poplach nenačmáral na nástěnku zvlášť tučným rudým fixem.“

Vyšli před budovu a nebyli o nic chytřejší. A vtom spatřil něco, co tu včera večer dozajista nebylo. Nasprejované velké červené X na

dveřích. Nedalo se přehlédnout, mělo dobrých třicet centimetrů na výšku.

Něco mu to připomnělo, ale za Boha si nedokázal vzpomenout.

„Viděla jsi tohle?“ ukázal na něj prstem.

„Jasně, hnedka, když jsem šla hledat klíče. Ale v tu chvíli mi to bylo fuk. Co to sakra může být? Nějaký blbý X nedává žádný smysl. A kde by se v takovém vystrkově vzali sprejeři? Možná něco znamená, ale to mne teď sere ze všeho nejmíň.“

Usilovně přemýšlel. *Vzpomeň si, vzpomeň si*, apeloval na své otupělé mozkové buňky. *Určitě jsem tohle někde viděl, tak sakra na to musím přijít. Ať před Julií nevypadám jako nějaká vypatlaná trubka. Musí to znamenat něco důležitého, něco, co je vodítkem těchhle podivných událostí. Kdyby jen...*

Náhle ho osvítilo. Vzpomínka se vynořila z hloubi jeho podvědomí jako náhlé vnuknutí.

„Už to mám,“ zvolal vítězoslavně.

„Nepovídej. Na co geniálního jsi teda přišel?“

„Tenhle znak používají záchranáři, hasiči, vojsko, prostě používá se při živelných a jiných katastrofách. Sděluje, že budova, která je takto označená, již byla evakuovaná. Že už se v ní nikdo nemusí zdržovat hledáním. Že zde nezůstali žádní lidé.“

„A tím si jseš jistej?“ pronesla uštěpačně. „Tohle přece na žádnou katastrofu nevypadá, když pomínu stav těch hnusáckých umývárek.“

„Viděl jsem to v dokumentu, prodávám, co jsem nakoupil. Víc k tomu nemám co říct.“

„Pěkná kravina. Tak proč by mne tady nechali? Proč by mne nikdo nehledal? To jen tak všichni odjeli a ani se nespočítali? To by byly teda pěkný skety, holky z mýho pokoje. A ještě má bejvalá kámoška, do hajzlu s ní. Jak by mohly zapomenout *zrovna na MNE*? Pěkně debilní noční hrátky,“ pronesla znechuceně.

„Viděla jsi ty rozházené postele? Podle všeho museli odcházet ve značném chvatu,“ usuzoval Martin.

„Takže přece jen nějaká blbá vojenská hra včetně přiblížených značek. Do kdy můžou bejt zpátky? Není možný, aby mne nepostrádali,“ přemítala Julie. „Jenže co když došlo k nějakému teroristickému útoku? Co když se stalo něco ve městě? Co když to není hra?“

Všiml si změny výrazu její tváře. Sebevědomí vystřídala panika. Klid z ní vyprchával jako vzduch z propíchnutého balónku.

Už skoro čtrnáct dní neměli žádných zpráv ze světa okolo. Věděli, že politická situace je poslední dobou notně přiosřená, přibývá nejrůznějších demonstrací a násilí se už nevyhýbalo ani hranicím jejich rodného města. Jenže si ve své bezstarostnosti nepřipouštěli, že by se mohlo něco vážného přihodit.

Martin poodešel kousek dál. Tam, kde půda nebyla úplně vyprahlá, se před ním zřetelně rýsovaly stopy pneumatik. Ty tu včera

také nebyly. Navíc potraviny jim dovezla dodávka před pěti dny a zde se jednalo o mnohem těžší vozidlo. Autobus?

„Nechce se mi tady zůstat,“ řekla se znepokojením. „Proč nám do hajzlu museli sebrat i mobily? Zavolala bych tátovi. On by mne tady takhle nenechal. Vyřešil by to. Kruci, a teď tu trčím zrovna s tebou. Za co jsem si tohle zasloužila?“

„Proč? Co jsem ti udělal?“

„Už mne to tu nebaví. Nevíme vůbec, co se děje. Nechci tu bejt.“

„Co chceš dělat?“

„Seberu se a povalím do nejbližší vesnice. Tam někoho seženu a zavolám tátovi. On pro mne přijede. A ve škole udělá takový tóčo, že na to nikdy nezapomenou. Takhle si se mnou zahrávat... zrovna se mnou. To si vypijí až do dna!“

„Je to čtyřicet kilometrů, Julie.“

„No a? Radši budu šlapat pár hodin pěšky, než se tady utápět v zasraný nejistotě.“

„Julie, jsme hrozně zesláblí po té strašné noci. Navrhoval bych počkat do oběda, a jestli se do té doby nikdo neobjeví, tak... půjdu s tebou.“

„Se mnou? Nemusíš se obtěžovat.“

„Ale já chci. Nebudu tu samotnej čekat do soudného dne. Neměli bychom se rozdělovat. Načerpáme trošku sil a vyrazíme.“

„Jenže já zase nechci, aby si mne někdo spojoval s tebou. Už dost toho, že nás spolu zavřeli na sociálkách. Dovedu si představit ty hlášky,

kdyby se tohle prolátlo. Takže ve škole budeš pěkně držet zobák a o našem nočním dobrodružství ani necekneš. Pochopils, tunťo?“

Vzdorovitě pohodila hlavou. Tušil, že ho má plné zuby, ale on přece nic nezavinil. On je tam nezamkl. A v žádném případě nechtěl zůstat v nehostinné budově sám. Tahle představa ho popravdě poněkud děsila.

„Můžeš jít sama. Já vyrazím chvíli za tebou. Slibuju, že nikomu nic neřeknu. Ale nemůžeš mne nutit tady zůstat.“

„Bojíš se?“

„Nebojím. Ale mám pořád takové neblahé tušení, že se přihodilo něco zlého. Nečekaný noční odjezd... to není jen tak samo sebou, Julie. Chci mít jistotu.“

„Dobře.“ Sevřela pevně rty, až jí zbělely. „Tak jo. Jdu si sbalit. Na hodinku si lehnu, to mi stačí. Řeknu ti, až vyrazím. Počkáš deset minut a pustíš se v mých stopách. Zabloudit nemůžeme, vede odtud jediná prašná hnusná cesta. Ve vesnici si od někoho půjčím mobil a zavolám domů. Prachy máš, takže si počkáš na autobus. To zvládneš, ne?“

„Díky. Jsi opravdu pozorná,“ odpověděl našťavaně. Jako kdyby křehké pouto, které je spojilo při útěku ze sociálek, rázem povolilo. Účelové spojenectví přečkalo sotva pár hodin.

Věděl, že se jí nemůže rovnat v atraktivitě, v postavení, ale přesto ho její příkrost ranila. Připadal si zase tolik ponížený.

„Taky by sis mohl koupit nový brýle. Tyhle jsou pro ostudu,“ usadila ho.

Sundal si je z očí a prohlížel. Jedna obroučka byla slepená a vyztužená drátkem. Držela, ale nebyl to právě estetický pohled. Nic jiného mu však nezbývalo. Máti byla poslední dobou věčně bez peněz. A nehodu s obroučkou přece zavinili kluci.

„Chceš připravit nějaké jídlo?“ nabídl se.

„To zrovna. Jednak mám žaludek pořád na vodě, jednak mi tyhle blafy, co si musíme vařit sami z blbých konzerv, už pěkně lezou krkem. Ve vesnici si něco koupím. Nic víc nepotřebuju.“

V tuto chvíli si ještě neuvědomovala, že právě pronesla jeden z nejhlupejších výroků svého života.

Julie mlčky zalezla na ubikaci a Martin se šel porozhlédnout po kuchyni. Zabalil do sáčku několik kusů chleba, přidal sýr a flák uzeného masa a do dvou plastových lahví nalil vodu ze studny. Batoh nacpaný k prasknutí notně ztěžkl. Než skončil, uplynula celá hodina.

Spatřil ji, jak zatáčí po hliněné cestě, na zádech batoh a na nohách oranžové reflexní tenisky. Ani se neohlédla a během chvilky mu zmizela ze zorného pole. Počkal smluvených deset minut a vyrazil za ní.

Odpolední slunce prodlužovalo stíny. Ještě pár hodin a bude sedět v autobuse směr domov. *Je všední den, něco přece sakra musí jet*, utěšoval se. Při nejhorším o tři kilometry dál protíná sousední vesnici železniční trať. Julie bude mít tou dobou luxusní odvoz. Trochu jí záviděl. S kurzem si hlavu nelámal. Jeho malér byl vyřešen a věřil, že všechno dobře dopadne. V noci na tom byl mnohem hůř.

Prašná cesta navázala na asfaltovou silnici nad malebným údolím. Přidal do kroku. Opuštěnou výcvikovou budovu nechal daleko za zády. Neobtěžoval se zamykat. Julie mu to nenakázala a nakonec, tohle nebyl jeho problém.

Právě ukrajoval poslední tři kilometry na cestě k vesnici, když se v křovinách nad již zcela opuštěnou budovou vynořily stíny. Přicházely jeden za druhým, trhanými, křečovitými pohyby se posouvaly vpřed. Nepromluvily mezi sebou jediného slova. Jen sípavý dech, problublávající netajeným vztekem, svědčil o tom, že tu jsou.

Překvapením se zastavil. Hned za ohybem cesty, pod vzrostlým javorem, seděla na bobku Julie. Masírovala si bosá chodidla, tenisky i s ponožkami ležely vedle ní na trávě. Podívala se na něj mnohem méně nepřístupně, než při jejich loučení.

„Co ty tady?“ zeptal se udiveně.

„Čekám. Už mne nebavilo jít úplně sama. Pořád přemýšlím, co se tak mohlo stát. A usoudila jsem, že bude přece jen prozíravější, když počkám na tebe. Jinak by mi za chvíli hráblo.“

„Neuvěřitelné,“ zamumlal spíše pro sebe.

Na nose měla červené brýle. Ty na ní ještě nikdy neviděl. Pochopil, že celou dobu používala čočky.

„A taky mi vyhládllo. Měl jsi pravdu, nebylo moc šťastné vyrazit bez proviantu.“

Posadil se vedle ní a sáhl do batohu.

„Tak blízko zas nemusíš,“ podotkla a odsedla si od něj. „To, že jsem tě vzala na milost ještě neznamená, že jsou z nás kámoši.“

Podal jí krajíc chleba. Nedůvěřivě ho prozkoumala a vzápětí se do něj hladově zakousla.

„Nic moc, ale vzhledem ke stavu mého žaludku...“

Nepohrdla kouskem okoralého sýra. Během chvilky v ní vše zmizelo.

„Tak to stačí,“ rozhodla se. „Nejvyšší čas pokračovat v chůzi. Nechci s tebou trávit další probdělou noc.“

Kráčeli bok po boku, mlčky, pohrouženi do svých myšlenek. Konečně Julie promluvila.

„Hele, holky říkaly, že jsi prej před nima onanoval. To jsi vážně takovej mentál, Martine?“

„Tohle si vážně o mně myslíš, Julie?“ odpověděl dotčeně. „Opravdu tohle? Věříš všemu, co ti kdo o mně nakuká?“

„Hele, já u toho nebyla,“ hájila se dívka. „Prodávám, co jsem slyšela. Kdybych byla přesvědčena, že to tak bylo, tak se tě snad neptám, ne? Mám ve zvyku udělat si svůj vlastní názor.“

„Tihle kluci mne prostě šikanovali. Pořád, od chvíle, co jsem nastoupil na gympl. Vymysleli by si bůhví co, jen aby mne potupili. Tak to je. Ke vši smůle jsem je vyfasoval na pokoji. Bylo to peklo, počítal jsem dny do návratu domů. Jenže to se zrovna tobě hodně špatně vysvětluje. Protože si to *vůbec* nedovedeš představit.“

„Dobře,“ pronesla smířlivě. „Věřím ti. Na takovýho pitomce opravdu nevypadáš. A Klára je husa, což jsem si o ní myslela od prvního okamžiku.“

„Není tak špatná,“ namítl chabě.

„Prej jsi po ní jel. Tohle je pravda? Nemohl sis už vybrat větší krávu. Tušíš vůbec, co všechno o tobě navykládala? Kdybys hledal specialistku na pomluvy, spláchla by mrknutím oka všechnu konkurenci.“

„Podívej, nechci se o tom teď a tady s tebou bavit.“

Julie uraženě zmlkla. Do chvíle, než spatřili vesnici, spolu nepromluvili ani slovo.

V dálce před sebou spatřili první stavení. Julie pookřála a zrychlila tempo. Měl co dělat, aby jí s těžkým batohem stačil.

„Zazvoním u prvního baráku. Ten telefonát jim zaplatím, nebude problém,“ prohodila zvesela. V skrytu duše choval naději, že snad nabídne odvoz i jemu. Zatím se o něčem podobném ani nezmínila a on se v žádném případě nemínil doprošovat.

Došli k velkému cihlovému domu, připomínajícímu statek. Rozprostíral se na rozloze dobrých dvou set metrů čtverečních a sestával z řady navzájem propojených hospodářských stavení. Dovnitř vedla obrovská dřevená vrata. Zůstala pootevřená, takže uvnitř určitě někdo byl. Marně hledali zvonek.

Julie zabušila do vrat a zakřičela: „Je tam někdo? Haló...!“

Nikdo se neozýval. Nakoukla za bránu. Uvnitř se nacházel rozlehlý dvůr.

„No co, zkusíme někoho najít,“ navrhl Martin.

Neozýval se ani štěkot psa, což bylo na statek zvláštní. Rozhlíželi se kolem dokola. Všimli si nepořádku, haldy krámů bez ladu a skladu nakupených ve všech možných koutech. Julie zaslechla šramot. Vycházel ze stodoly. Odvážně vstoupila dovnitř.

„Haló... je tu někdo? Zabloudili jsme.“

Z temného kouta se ozvalo vzteklé zachrčení a než se nadála, vrhla se po ní přízračná postava. Julie zaječela zděšením. Prudký náraz ji odmrštíl ke stěně, až si o zrezivělý vozík bolestivě narazila bok. Stín se zapotácel a znovu zaútočil. Martin duchapřítomně uchopil šílence za ramena a vší silou ho odhodil na zeď. Julie naříkala a těžce se zvedala ze země. Útočník se schoulil do klubíčka a vztekle zachrčel.

Martin nahmátl vidle opřené o vchodová vrata a v obranném postoji je napřáhl před sebe. Muž, ano, zcela nepochybně muž oblečený v montérkách, teď mu zřetelně viděl do tváře. Málem vidle úlekem upustil. Tvář muže plála nezvladatelným šilenstvím. Vycenil zažloutlý chrup, z úst mu odkapávaly sliny. A ty oči... ty oči byly ze všeho nejděsivější. Téměř neviděl zornice. Byly potažené bledou mázdrou jako oči slepce. *Je snad slepý?* Šílenec zachrčel a vrhl se po Martinovi, aby se celou váhou svého těla nabodl přímo na vidle. Ostré hroty mu pronikly hluboko do břišní dutiny, odkud se vyvalil proud zčernalé krve. Julie mu ječela do ucha.

„Jsou tu další! Jsou tu další!“

V panice upustil vidle a oba vyběhli zpátky na dvůr. O deset metrů dál se potácela další postava se slepýma očima, žena věku asi padesáti let, zavalitá, v ušmudlané sukni. Otočila hlavu jejich směrem a vyrazila. Na konci dvorku zahlédl třetí siluetu, klečela v bahně na zemi a cosi ukusovala. To cosi mělo srst a bylo potřísněné rudou tekutinou. Nechtěli vědět, čím to bylo předtím. Sprintovali k silnici. Z vesnice se blížilo několik dalších postav. Raději se jim ani nepodívali do tváře. Evidentně směřovaly k nim.

„Padáme odsud! Hned!“ vykřikl Martin, jako by snad Julie nějaký takový pokyn potřebovala. Chytil ji za ruku, prchali s větrem o závod, po asfaltové stezce, do kopce hned za vesnicí. Na jeho vrcholku se tyčil anténní vysílač. V jakémisi atavistickém pudu sebezáchovy se k němu rozběhli, ke své poslední spáse.

Pronásledovatele měli v patách, ale získávali nad nimi náskok. Nepočítali však s tím, kolik jich je.

Prodírali se kopřivami a maliním, které jim bolestivě drásalo kůži. Huř na tom byla Julie, jen v kratičké sukni, stehna i lýtka pokrytá krvavými šrámy. Držela se Martina jako klíště. Konečně doběhli k vysílači. Ve výšce dobrých dvaceti metrů spatřili kolem dokola kovovou plošinu, ale žebřík, který k ní vedl, byl zesponu uzamčen mřížovím. Vyšvihl se na jeden z opěrných sloupků.

„Dělej... podej mi ruku,“ křikl netrpělivě na Julii. Ta se v panice ohlédla. Pronásledovatelé byli sotva třicet metrů za nimi a blížili se. Vytáhl ji k sobě. Šplhali po železné konstrukci jako pavouci a neodvažovali se pohlédnout dolů. Přešel zábradlí a pomohl Julii. A pak se svalil na břicho, těžce oddychujíc v poloze rozplácělého žabáka. Julie se svalila vedle něj, sípala, jak se snažila popadnout dech a bylo jí do pláče.

„Co... co to do hajzlu bylo?“ vzlykala a ruce se jí třásly.

Ukázal mlčky pod sebe. Bylo jich už alespoň dvacet a přicházeli další. Obkličovaly je ze všech stran. Postavy pokryté špínou a krví s podivnýma, prázdnýma očima. Cenily na ně nenávistně zuby, ale krom hrůzu nahánějícího chroptění ze sebe nevydaly jediné souvislé slovo.

Seděla na kraji plošiny a bezvýrazně hleděla před sebe. Martin mezitím postavil batohy k zábradlí a snažil se rozumově posoudit jejich šance. Co nevidět padne soumrak. Pouštět se dolů jen tak bez rozmyslu nepřicházelo do úvahy. Zjevně spolu stráví další společnou noc. Jak dlouho zde mohou zůstat, než se dostanou do bezpečí? Co se to jen ve vesnici stalo? Copak všichni zešileli? Z jaké příčiny? Přijde je někdo zachránit? Najde je vůbec někdo? Nemají mobily, spojení se světem, vůbec nic. Vše, v co spoléhali a co považovali za naprostou samozřejmost, selhalo. Konečně Julie promluvila.

„Byla... byla jsem hloupá,“ pronesla a stěží zadržovala pláč. „Hrozně... hrozně blbá. Kdybych... kdybych na tebe nepočkala... možná... možná bych už byla mrtvá. To... bylo to hrozný, děsný, šílený. Promiň mi to... promiň.“

Díval se na ni a nevěděl, jak reagovat. Nebyl zvyklý, aby se před ním dívky rozplakaly. Natož krásné, sebevědomím oplývající bohaté dívky. Zvykl si spíše na posměšky, vždyť pro většinu z nich byl pouhý vzduch.

„Julie,“ dodal si odvahu a pokusil se ji uchopit za dlaň. Ucukla a on se ihned stáhl.

„Zvládli jsme to. Díky tomu, že jsme dva. Taky tě potřebuju,“ špitl.

„Co... co se to vlastně děje? Co se podělo? Co je s těma šílenejma lidma, co jsou zač? Já... chci domů,“ rozeštkala se.

Nechal ji být, dokud se neuklidnila. Pak jí podal kus chleba a plastovou láhev s vodou.

„Moc jsem toho s sebou nevzal,“ přiznal provinile.

„A já si nevzala vůbec nic,“ obrátila k němu vyděšený zrak.

Stíny se prodlužovaly, slunce definitivně zapadlo za kopec. Příšeří se měnilo v šero přecházející v tmu. Úzký srpek Měsíce poskytl jen tolik svitu, aby si sotva viděli do tváře.

Vníмали chrčení a zlověstné zvuky hluboko pod sebou. Nastala noc.